మతిపోయిన యువతి!

అజీజ్

"భోజనం ఇక్కడికే తెమ్మంటారా?" అడిగేడు హోటల్ బోయ్.

"వద్దు! కిందికి వస్తున్నాను!" అన్నాను టై కట్టుకుంటూ.

బోయ్ వెళ్ళిపోయేడు.

ఓ మాటు మిర్రర్‌లో చూసుకుని, ఈల వేసుకుంటూ తలుపు వేపు నడిచేను. నలభై ఏళ్ళు దగ్గిర పడుతున్నా, నాలో ధారుఢ్యం, చురుకుదనం తగ్గలేదు. నవ్వుకున్నాను. తలుపు మూసి, లాక్ చేసి మెట్లవేపు నడిచేను.

అది మద్రాసుకి అరవై మైళ్ళ దూరంలో వున్న తిరుత్తియూర్ సిటీలోని బిగ్ హోటల్,

మెట్లు దిగుతూ టైం చూసుకున్నాను. రాత్రి ఏడవుతోంది.

హాల్లో అడుగుపెట్టి చుట్టూ చూసేను. అట్టే రష్ లేదు. ఎదురుబొదురుగా టేబిల్స్ చుట్టూ కూర్చుని టిఫిన్స్ చేస్తున్నారు కొందరు.

ఎడంవేపు వరసగా కేబిన్స్ కట్టబడున్నాయి. ఆరవ కేబిన్‌లో ఒకేఒక వ్యక్తి సిగరెట్ కాలుస్తూ ఎవ్వరికోసమో ఎదురుచూస్తున్నట్టు కూర్చున్నాడు.

నల్లప్యాంటులో తెల్లషర్టు టక్ జేసేడు. కాళ్ళకి బూట్స్. ఊదితే ఎగిరిపడే బక్కపల్చని ఒళ్ళు. అస్తవ్యస్తంగా గుచ్చిన ఉంగరాలజుత్తు. లోతుగా పీక్కుపోయిన కళ్ళు.

అతన్ని క్షణం పరీక్షగా చూసి, హాలుమధ్య ఖాళీగా ఉన్న రౌండ్ టేబిల్ ముందు కూర్చున్నాను. అనారోగ్యం వల్ల డాక్టర్ల సలహా తోసిపుచ్చక, కొన్నాళ్ళు ప్రశాంత వాతావరణంలో రెస్టు తీసుకోవాలని, సెలవుపెట్టి అక్కడికి వచ్చేను.

ట్రే పట్టుకుని బేరర్ రాగానే మీల్స్ కోసం ఆర్డరిచ్చి సిగరెట్ అంటించేను.

సరిగ్గా అదే సమయంలో గుమ్మందగ్గర ఎవ్వరో హడావిడిగా లోనికి వచ్చిన బూట్సుల చప్పుడు విని అటు చూసేను.

ద్వారందగ్గర ఎవ్వరో యువతి! తలుపుమధ్య నిల్చుని అక్కడున్న వాళ్ళందర్నీ పరీక్షగా చూస్తోంది. ఆమెకి చెరోపక్క ఇద్దరు మగవాళ్ళు నిల్చునున్నారు.

ఒకడు నున్నగా గీసుకున్న బోడిగుండు! దట్టమైన కనుబొమలు. కండలు తిరిగిన చేతులు.

రెండోవాడు గున్నఏనుగు! నల్లగా కమిలిన ఒళ్ళు. బుర్రమీసాలు. కొట్టొచ్చినట్టు కనిపిస్తున్న గణపతిబొజ్జ.

ఒక్క చూపుతో వాళ్ళు కిరాయి రౌడీలని ఇట్టే పసిగట్ట వచ్చు.

ఆ యువతి దేనికో బెదురుతూ వణుకుతున్నట్టు స్పష్టంగా గమనించేను. ఇరవై రెండేళ్ళుంటాయి. సుకుమారంగా పెరిగిన గొప్పింటి బిడ్డలా కనిపిస్తోంది. కళ్ళు చెదరగొట్టే అందం! భుజాల వరకూ కత్తిరించిన జుత్తు. రాకెట్లు ప్రింట్ చేసిన లేత నీలిరంగు బెల్ బాటమ్ సూట్. ఆ దుస్తుల్ని బట్టి ఆమె కాలేజ్ స్టూడెంట్ అయ్యుంటుందనుకున్నాను.

"త్వరగా చెప్పు! ఎవ్వడు వాడు?" కుడిచేత్తో ఆమె డొక్కలో పొడుస్తూ అడిగేడు గున్నఏనుగు.

అప్పుడు పడింది నాదృష్టి అతని చేతిమీద! నల్లగా నిగనిగ మెరుస్తోంది పిస్తోలు!! హాల్లో కూర్చున్న వాళ్ళంతా గుడ్లు తేలేసి చూస్తున్నారు ఆ దృశ్యాన్ని!

సగం కాల్చిన సిగరెట్ ని ఆష్ట్రేలో వత్తి రెడీగా కూర్చున్నాను ఏం జరుగుతుందో చూడాలని.

ఆ యువతి గజగజ వణుకుతూ మరోమారు లోన కూర్చున్న వాళ్ళందర్నీ పరీక్షగా చూసి, నామీద దృష్టి నిలిపింది!

"చెప్పేది నీకే! త్వరగా చూపెట్టు!" ఆమెని ముందుకి తోస్తూ అరిచేడు బోడిగుండు.

అంతే! ఆ యువతి గబగబ నేను కూర్చున్న టేబిల్ వేపు రాసాగింది. ఆమెని గానీ, ఆమె వెనక వస్తున్న రౌడీలని గానీ నేనంతకిముందెన్నడూ చూళ్ళేదు!

నేను కూర్చున్న టేబిల్ ముందు దక్కన ఆగి, చేత్తో చూపెడుతూ "ఇతనే!" అందా యువతి వణికే కంఠంతో.

నేనింకా ఆ షాక్ లోంచి తేరుకోనేలేదు! మెరుపులా వచ్చి నా వెనక నిల్చున్నాడు బోడిగుండు. గున్నఏనుగు ఆ యువతిని ఒక్క ఊపుతో వెనక్కిలాగి నన్ను పురిమి

చూస్తూ "లే!" అన్నాడు.

"దేనికి లేవాలి? ఎవ్వరు మీరు?" పొంగుతున్న కోపాన్ని బలవంతంగా తొక్కిపెడుతూ తీక్షణంగా చూసేను.

"మర్యాదగా చెబితే వినాలి! బుద్ధిగా లేచి మా వెంట బైటికిరా! నీతో ఓ ముఖ్యవిషయం మాట్లాడాలి!" అతని చేతిలో పిస్తోలు నిగనిగ మెరుస్తోంది.

"మిష్టర్! మీరెవరో పొరబాటులో ఉన్నారు. ఇంతకి ముందు నేను మిమ్మల్ని చూళ్ళేదు. నేనీ ప్రాంతానికి కొత్తవాణ్ణి. అనవసరంగా నాకు కోపం తెప్పించక!" అన్నాను కళ్ళు చిట్లిస్తూ.

"చిన్నతంబీ! వీడు మర్యాదగా వినే ఘటంలా లేడు. ఇప్పుడే దారికి తెస్తానుండు" వెనకనించి పిడుగులా మెడ మీద పడింది దెబ్బ.

నేనుగనక సరిపోయింది. వేరొకరైతే బోడిగుండు కొట్టిన ఆ దెబ్బకి హరీమనేవాడు! కుర్చీలోంచి నాకు తెలీకుండానే నేలమీద బోర్లాపడిపోయేను! అటువంటి మెరుపుదాడుల్ని ఎదుర్కోడం నాకు కొత్తకాదు.

కిందపడ్డ మరుక్షణం అరచేతులు నేలకి ఆనించి స్ప్రింగులా ఎగిరి గున్నఏనుగు డొక్కలో ఒక్క తన్ను తన్నేను.

అలా జరుగుతుందని వాడు ఊహించి ఉండడు. బంతిలా ఎగిరి కిందపడ్డాడు. క్షణం వృథా చెయ్యకుండా అదే మూమెంటులో మెరుపులా వెనక్కి తిరిగి బోడిగుండు దవడకింద ఒక్క రైట్ హుక్ ఇచ్చేను. కెవ్వుమంటూ దవడ పట్టుకున్నాడు. వాణ్ణి నేలకూల్చాలని అడుగు ముందుకి వేసేను.

అంతే! తలమీద పడింది దెబ్బ! బుర్ర జివ్వుమంది.

కళ్ళల్లో చుక్కలు మెరిసేయి. కప్పలా నేలకూలుతూ చూసేను ఆ యువతి భయంతో గావుకేకలు పెడుతూ పిచ్చిగా తలుపువేపు పరిగెత్తడం.

2

సన్నగా మూలుగుతూ కళ్లు తెరిచేను. చీకటి! తలలో సూదిపోటు.

కళ్ళు చిట్లిస్తూ చూసేను. కారు ఇంజెన్ చప్పుడు హోరుమంటోంది. అప్పుడు గ్రహించేను. నేనేదో కారు బాక్ సీటుకింద పడున్నానని.

కారు చప్పుడు తప్పితే చుట్టుపక్క లెక్కడా మరే శబ్దం వినిపించడంలేదు. దాంతో, ఆ కారు నగరానికి దూరంగా, నిర్మానుష్యమైన రోడ్డుమీద వెళుతోందని ఊహించేను. బాక్ సీట్లో ఎవ్వరో కూర్చున్నారు. కాళ్లు కనిపిస్తున్నాయి.

"చిన్నతంబీ! వీడి పర్సులో నాలుగొందలున్నాయి!" అది బోడిగుండు కంఠం.

"ఏం? వాడిజేబులో పర్సు తీసేవా?" డ్రైవింగ్ సీటుల్లోంచి గున్న ఏనుగు అరిచేడు.

"ఔను!"

"పిచ్చివేషాలు వెయ్యక! పర్సు జేబులో పెట్టెయ్!"

"దేనికి? ఇప్పుడు ఎలాగూ వీణ్ణి వైకుంఠం పంపిస్తున్నాంగా! డబ్బుతీసుకుంటే పోయిందేమిటి?"

"ఓరి చవటపీనుగా! మనం మామూలుగా వీణ్ణి చంపడం లేదు. ఏక్సిడెంటల్ మర్డర్! రోడ్డు కడ్డంగా పడేసి కారులో చిదగ్గొట్టాలి. రేపు పోలీసులకి వీడు కారుకింద పడి చచ్చినట్టు తెలియాలి. సూటు బూటులోవుండి, జేబులో దమ్మిడీ లేకుండా చచ్చాడంటే పోలీసులకి అను

మానం వస్తుంది. పర్సు జేబులో పెట్టెయ్!''

నా కోటు జేబులో, బోడిగుండు పర్సు పెడుతున్నట్టు చేతులు తగిలేయి!

నాకా నాటకం ఏమిటో అర్థం కావడం లేదు. వాళ్ళు నన్ను దేనికి చంపాలనుకుంటున్నారు? ముక్కూ మొహం తెలీని నన్ను ఆ యువతి దేనికి చూపించింది? ఈ గండం నుంచి ఎలా బైటపడాలి? తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాను.

''హోటల్లో మనం వీడితో కలయబడుతున్నప్పుడు ఆ రాస్కెల్ పారిపోయింది! బాస్ కీ విషయం తెలిస్తే మన కొంప మునుగుతుంది!'' అంటున్నాడు బోడిగుండు.

''భయపడక! ఎక్కడికి పోతుంది? ఈ చుట్టుపక్కలే ఎక్కడో నక్కి వుంటుంది. వీడి పనవగానే, ఎక్కడున్నా దాన్ని వెతికి, ముక్కలిరగదన్ని తీసికెళ్దాం!'' సడన్ బ్రేక్‌తో క్రీచ్‌మంటూ కారాగిన చప్పుడు.

''ఇక్కడే సఫా చేద్దామా?'' అడిగేడు బోడిగుండు.

''ఔను! వాడికి స్పృహవచ్చిందేమో చూడు!'' ఫ్రంట్ డోర్ తెరిచి చిన్నతంబి దిగిన చప్పుడు.

మరుక్షణం బోడిగుండు నా డొక్కలో ఒక్కతన్ను తన్ని ముక్కు దగ్గిర చెయ్యి పెట్టేడు. నెప్పికి పేగులు మెలికలు తిరుగుతున్నా భరించి, కిక్కురుమనకుండా అలాగే పడుకున్నాను.

''ఇంకా రాలేదు!'' అన్నాడు బోడిగుండు చెయ్యి తీసేస్తూ.

''గుడ్! ఎలా చంపాలో క్లియర్‌గా చెబుతా విను. బాక్ సీట్లోంచి వీణ్ణి బైటకిలాగి, ఈడ్చుకుంటూ రోడ్డు మీదకి తీసికెళ్ళు. రోడ్డుమధ్య నిటారుగా నిల్చోబెట్టి పట్టుకో. నేను రివర్స్ గేర్‌లో కారు వెనక్కి తీసికెళ్తాను. యాభై మైళ్ళ స్పీడ్‌లో ముందుకి తోల్తాను. కారు నీకు

వందగజాల దూరం ఉందనగా, వాణ్ణి ముందుకి తోసి, పక్కకి తప్పుకో. దాంతో కారుకింద పచ్చడై ఊరు కుంటాడు!" అంటున్నాడు చిన్నతంబి.

"ఆల్ రైట్!" అంటూ డోర్ తెరిచాడు బోడిగుండు. నా చంకలుపట్టి బైటికిలాగి ఈడ్చుకుంటూ రోడ్డుమధ్యకి తీసికెళ్ళాడు. కారు హెడ్ లైట్స్ వెలుగుతున్నాయి. నా చంకల్లో రెండు చేతులు ఇరికించి, నిటారుగా నిల్చో పెట్టేడు.

మరుక్షణం కారు స్టార్టయిన చప్పుడు. రివర్స్ గేర్ లో వెనక్కి వెళ్తోంది. కొంతదూరం వెళ్ళి ఆగిపోయింది. గేర్ మార్చిన శబ్దం! వేగంగా ముందుకి రాసాగింది. నేను స్టడీ అయ్యాను.

కారు వందగజాల దూరం ఉండగా, ఒంట్లో ఉన్న శక్తినంతా కూడదీసుకుని, బోడిగుండు భుజాలుపట్టి రోడ్డు మీద పల్టీ కొట్టించేను.

అలా జరుగుతుందని వాడు కల్లోకూడా ఊహించి ఉండడు. ఒక్క ఊపుతో రోడ్డుమధ్య బోర్లా పడి పోయేడు. కన్నుమూసి తెరిచేలోగా రోడ్డుపక్క చీకట్లోకి గెంతేను.

అంతే! యాభైమైళ్ళ స్పీడ్ లో ఉన్న కారు వాడి మీంచి బాణంలా దూసుకుపోయింది.

కెవ్వున కేక! హృదయవిదారకంగా అరిచిన చావుకేక! బోడిగుండు కారుకింద కొబ్బరి చట్నీ అయుంటాడు! మరు క్షణం క్రీచ్ మన్న శబ్దం. కొంతదూరం వెళ్ళి ఆగిపోయింది కారు.

"కణ్ణన్!" అంటూ గావుకేక పెట్టేడు చిన్నతంబి.

ఆ హఠాత్పరిణామానికి వాడూ షాక్ తినుంటాడు. ఇంక జాగుచెయ్యకూడదు. చీకట్లో పడి తిరువ తియూర్

వేపు పరుగుతీసేను. కాళ్ళకి కేన్వాస్ బూట్లు ఉండటంవల్ల చప్పుడు కావడంలేదు.

చిన్నతంబి నన్ను వెదుకుతూ టైం వృథా చెయ్యడని నాకు తెలుసు. బోడిగుండు శవాన్ని వెంటనే ఆక్రమించి తీసికెళ్లే ప్రయత్నంలో ఉంటాడు. ఈ అవకాశాన్ని వదులుకోకూడదు. శక్తికొద్దీ పరుగుతీస్తున్నాను.

కడుపులో ఏమీ లేకపోడంవల్ల నీరసం వస్తోంది. మైలు దూరం వచ్చేనేమో! వెనక ఎవ్వరూ వెంబడిస్తున్న చప్పుడులేదు. రోడ్డు పక్క ఓ చెట్టుకింద ఆగిపోయేను. చుట్టూ నిశ్శబ్దం! ఆగి ఆగి నక్కల ఊళలు వినిపిస్తున్నాయి. కీచురాళ్ళ రొద!

ఐదు నిమిషాల తరవాత తిరువత్తియూర్ వేపు ఏదో వాహనం వస్తున్న హెడ్ లైట్స్ కనిపించేయి. కళ్ళు చిట్లిస్తూ పరీక్షగా చూడసాగేను. చాలా వేగంగా వస్తోంది. నిమిషంలో నన్ను దాటి వెళ్ళిపోయింది. అదే కారు! డ్రైవింగ్ సీట్లో చిన్నతంబి ఆకారం కనిపించింది!

ఆ చీకట్లో నన్ను వెదికి ప్రయోజనంలేదని, శవాన్ని కార్లో వేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. ఆ మిస్టరీ ఏమిటో తెలుసుకోవాలన్న క్యూరియాసిటీ నాలో క్షణక్షణానికీ అధికమౌతోంది.

చిన్నతంబి తిరువత్తియూర్ వెళ్ళి ఏం జేస్తాడు? నన్నూ, ఆ యువతినీ వెదికి పట్టుకోడానికి ప్రయత్నిస్తాడా?

ఆమె ఎవ్వరు? వాళ్ళు మనిషిమాత్రం కాదని వాళ్ళ మాటలవల్ల తెలిసిపోయింది. ఐతే, హోటల్లో వాళ్ళకి నన్ను చూపెట్టి దేనికి చంపించాలనుకుంది? వాళ్ళు నాతో కలియబడుతున్నప్పుడు ఎక్కడికి పారిపోయింది? వాళ్ళ బాస్ ఎవ్వరు? ఏమిటీ మాయ? తెలుసుకోవాలి! తెలుసుకు

తీరాలి. అంతవరకూ నిద్రపట్టదు.

అపరాధ పరిశోధనలో విసిగి వేసారి, విశ్రాంతి కోసం ఇక్కడికివస్తే ఊహించని విధంగా ఈ రొంపిలో దిగేను. ఏది ఏమైనా ఇకనించి తిరువ త్రియూర్ లో జాగ్రత్తగా ఉంటూ ఈ మిస్టరీని ఛేదించాలి.

నా ఆలోచనలకి బ్రేక్ వేస్తూ దూరంగా ఏదో వాహనం వస్తున్నట్టు హెడ్ లైట్స్ కనిపించేయి. ఇంజెన్ శబ్దాన్ని బట్టి అది లారీ అని గ్రహించేను.

ఆ చీకట్లో తిరువ త్రియూర్ ఎలా వెళ్ళాలా అన్న సమస్య తీరిపోయింది. లారీ డ్రైవర్ కి డబ్బిచ్చి త్వరగా అక్కడికి చేరుకోవాలి. చెట్టువెనకనించి రోడ్డుమీదికి వచ్చి చెయ్యి ఊపసాగేను!

3

"ఇక్కడ ఆపు!"

డ్రైవర్ బ్రేక్ వేసేడు. లారీలోంచి దిగి, పర్సులోంచి అయిదు రూపాయలుతీసి డ్రైవర్ చేతిలో పెట్టేను. లారీ వెళ్ళిపోయింది. డ్రైవర్ పుణ్యమా అని అక్కణ్ణించి అర గంటలో తిరువ త్రియూర్ జేరుకున్నాను. అదే బ్రిడ్జ హోటల్!

గబగబ హోటల్ వైపు నడుస్తూ రిస్టువాచీ చూసుకున్నాను. తొమ్మిదిన్నర!

హోటల్ కెళ్ళి, ఆ రౌడీల గురించీ, ఆ యువతి గురించీ ఎవ్వరికైనా తెలుసేమో కనుక్కోవాలి. చిన్నతంబి నన్ను వెతకడానికి ఆ హోటల్ కి రావచ్చు. వెంటనే రూం ఖాళీచేసి వేరే హోటల్ కి మకాం మార్చాలి. గబగబ నడుస్తూ హోటల్లో అడుగుపెట్టేను.

కౌంటర్ క్లర్క్ నన్ను చూడగానే నోరు తెరిచేడు!

"వీళ్ళు సజీవంగా మళ్ళీ తిరిగి వస్తారనుకోలేదు!" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"ఏం?" అడిగేను బల్లనానుకుని నిల్చుని.

"వాళ్ళు కిరాయి రౌడీలు! డబ్బుకోసం దేనికైనా తెగించే మనుషులు. ఇంతకుముందు అనేకసార్లు జైలు కెళ్ళొచ్చారు. వాళ్ళ పేర్లు వింటే ఈ చుట్టుపక్కలందరికీ హడల్!"

"అలాగా! వాళ్ళవెంట ఉన్న అమ్మాయి ఎవ్వరు?" అడిగేను జేబులోంచి సిగరెట్ తీస్తూ. అతను క్షణం ఆలోచించి, "ఎవ్వరో సరిగ్గా గుర్తురావడంలేదు. కాని, ఆమె ఫోటోని పోయిన ఆదివారం పేపర్లో చూసినట్టు జ్ఞాపకం!" అన్నాడు.

"ఏ పేపర్?" నా కంఠం ఆతృతగా ధ్వనించింది.

"ఇక్కడే ప్రింటవుతుంది! న్యూస్ హెరాల్డ్!"

నా కళ్ళల్లో మెరుపు మెరిసింది. అతనికి థాంక్స్ చెప్పి, పది నిమిషాల్లో ఆ హోటల్ గది ఖాళీజేసి, సామానుతో మెయిన్ బజారులో వున్న ఫోర్ స్క్వేర్ హోటల్లో మారుపేరుతో ఓ సింగిల్ రూం తీసుకున్నాను. లోన సామానుపడేసి, గది లాక్ జేసి బైటికి వచ్చేను.

న్యూస్ హెరాల్డ్ ఆఫీస్ కనుక్కోడం కష్టంకాలేదు. దినపత్రిక కనక ఆఫీసులో రాత్రింబవళ్ళూ పని జరుగుతుంటుంది.

సర్క్యులేషన్ ఎడిటర్ని కలుసుకుని, కాపీకి ఐదు రూపాయల చొప్పున ఫీజు చెల్లించి పోయిన ఆదివారం నుంచీ వరసగా ఆ రోజువరకూ పడుదలైన పత్రికలు కొని, తిరిగి హోటల్ చేరుకున్నాను. తలుపు లోపల గడియ బిగించి సోఫాలో చతికిలబడ్డాను.

ఆదివారం ఎడిషన్ తీసి గబగబ పేజీలు చూడ

సాగేను. కనిపించింది! పాస్ పోర్ట్ సైజ్ ఫోటో!! ఆ అమ్మాయిది!!!

ఫోటోకింద_ "జ్ఞాపకశక్తి కోల్పోయిన యువతి!" అన్న హెడ్ లైన్ కొట్టొచ్చినట్టు కనిపిస్తోంది.

ఊపిరి బిగబట్టి చదవసాగేను!

తిరువత్తియూర్, ఫిబ్రవరి_ 17:_ గతరాత్రి రెండు గంటల ప్రాంతంలో ఒక అందమైన యువతి సిటీ హాస్పిటల్ గేటుదగ్గర ఏడుస్తూ కనిపించింది. వాచ్ మెన్ ఆమెని హాస్పిటల్లోకి తీసికెళ్ళి డాక్టర్ కప్పగించేడు. డాక్టర్ పరీక్షించగా ఆమె కణతమీద బలమైన గాయం కనిపించింది. ఎన్ని ప్రశ్నలు వేసినా దేనికీ జవాబివ్వలేక పోయింది. తనపేరు సైతం చెప్పలేకపోతోంది. డాక్టర్స్ కణతమీది గాయంవల్ల ఆమె తన జ్ఞాపకశక్తిని పూర్తిగా కోల్పోయినట్టు నిర్ణయించేరు.

ఆమెకి ఒకే ఒక దృశ్యం గుర్తుంది. అతికష్టంమీద కేవలం అదే చెప్పగలిగింది. తను చీకట్లో ఓ నిర్మానుష్యమైన రోడ్డుమీద నిల్చున్నాననీ, అంతలో ఓ కారువచ్చి తన పక్కనే ఆగిందనీ, డ్రైవింగ్ సీట్లో కూర్చున్న వ్యక్తి ఎన్ని ప్రశ్నలు వేసినా, తనేమీ చెప్పలేక పోయాననీ, దాంతో అతను తనని కార్లో కూర్చోబెట్టి, హాస్పిటల్ కి తీసుకువచ్చి, విడిచిపెట్టి వెళ్ళిపోయేడనీ, చెప్పింది.

ఆ వ్యక్తి గురించి అడిగితే, ఎంతో జాలిగలవాడనీ, తనపట్ల చాలా మర్యాదగా ప్రవర్తించాడని మాత్రం చెప్పిందికానీ, ఆ వ్యక్తి పోలికలు చెప్పలేకపోయింది. హాస్పిటల్ సర్జను వెంటనే స్థానిక ప్రైవేట్ సైకాలజిస్ట్, డాక్టర్ జెనకిని పిలిపించి ఆ యువతిని చూపించేరు. ఆయన ఆ కేసుని పూర్తిగా పరిశీలించి, ఆమెని వెంటనే ఆమె ఇంటి వాతావరణంలోకి వదలడం అత్యవసరమనీ,

తనచుట్టూ ఉన్న బంధుమిత్రుల్ని చూసి ఆమె జ్ఞాపకశక్తి కాలక్రమేణా తిరిగి వస్తుందని చెప్పేరు.

పై ఫోటోలో ఉన్న యువతిని ఎవ్వరైనా గుర్తుపట్ట గలిగితే దయచేసి వెంటనే మా ఆఫీసుకి తెలీజెయ్యగలరు. రాత్రి ఆమెని హాస్పిటల్ గేటుదగ్గర వదిలి వెళ్ళినవారు కూడా దయచేసి, మా ఆఫీసుకి వచ్చి ఆమె ఏ పరిస్థితిలో, ఏ రోడ్డుమీద కనిపించిందో తెల్పగలరు. దాంతో ఆమె అక్కడికెలా వచ్చిందో, ఏవైపునించి వచ్చిందో తెలుసుకో డానికి వీలవుతుంది!

పేపర్ మడిచి సిగరెట్ అంటించేను. వ్యవహారం చాలా చిత్రవిచిత్రంగా తయారవుతోంది.

ఫిబ్రవరి 16వ తేదీ శనివారం అర్ధరాత్రి ఆ యువతి హాస్పిటల్ చేర్చబడింది. ఆదివారం పేపర్లో ఆమె ఫోటో ప్రకటించేరు. ఈ రోజు శుక్రవారం! కొన్ని గంటలక్రితం నేను కళ్ళారా బ్రిడ్జి హోటల్లో ఆమెని చూసేను. అంటే, ఆమె బంధువులెవ్వరైనా వచ్చి ఆమెని హాస్పిటల్ నుంచి తీసికెళ్ళేరా? తీసికెళ్ళి ఉంటే సోమవారం పేపర్లో ప్రక టించి ఉంటారు.

ఆలోచిస్తూ సోమవారం పేపర్ అందుకుని చకచక హెడ్ లైన్స్ చూడసాగేను.

కనిపించింది! "జ్ఞాపకశక్తి కోల్పోయిన యువతి గుర్తింపు!" అన్న హెడ్ లైన్స్.

గబగబ చదవసాగేను! తిరువత్తియూర్ ఫిబ్రవరి-18:- శనివారం రాత్రి జ్ఞాపకశక్తి కోల్పోయిన సిటీ హాస్పిటల్లో చేర్చబడ్డ యువతి ఎవ్వరో తెలిసిపోయింది. ఆదివారం మా పత్రికలో అచ్చైన ఆమె ఫోటో, ప్రకటనా చూసి ఆమె తండ్రి విశ్వనాథంగారు మద్రాసునించి స్వయంగా వచ్చి ఆ యువతిని తీసికెళ్ళేరు. ఆమె పేరు కాత్యాయని!

విశ్వనాథంగారు చెప్పిన వివరాలనుబట్టి ఆయన బిజినెస్ వ్యవహారంమీద బెంగుళూర్‌నించి తన కూతురు కాత్యాయనితో మద్రాసువచ్చి, హోటల్ స్ప్రింగ్‌లో దిగేరు.

కాత్యాయని, మద్రాసుకి డెబ్భైమైళ్ళ దూరంలో ఉన్న కోవెలూర్‌లోని తన స్నేహితురాల్ని చూట్టానికి కార్లో బైలుదేరింది. బిజినెస్ పనుల్లో బిజీగా ఉన్న విశ్వనాథం గారు తన కూతురు క్షేమంగా కోవెలూర్ చేరుకుంటుం దనుకున్నారు. ఇంతలో మా సండే ఎడిషన్‌లోపడ్డ ఆమె ఫోటోచూసి ఖంగారుపడి, హుటాహుటిన తిరువత్తియూర్ చేరుకున్నారు. తన కూతుర్ని గుర్తించి, వెంటనే మద్రాసు తీసికెళ్ళేరు!''

పేపర్ మడిచి, సిగరెట్ దమ్ము గట్టిగా లాగేను. బుర్ర చురుగ్గా పనిచేస్తోంది. కాత్యాయని ఏ రోడ్డుమీద ఆ ఘటనకి గురైందో తెలిసిపోయింది. మరి సోమవారం తన తండ్రితో మద్రాసు వెళ్ళిన కాత్యాయని ఈ రోజు ఇక్కడెలా కనిపించింది? ఇక్కడికెందుకొచ్చింది? ఆమె తండ్రి ఎక్కడున్నాడు? అన్నిటికన్నా ముఖ్య విషయం, ఆమె బ్రిడ్జి హోటల్లో నన్ను వేలుపెట్టి ఆ రౌడీలకి దేనికి చూపించింది? తరవాత ఎక్కడికి పారిపోయింది? అంతా అగమ్యం! సిగరెట్ ఏష్‌ట్రేలో పడేసి టీపాయ్‌మీది ఫోన్ అందుకున్నాను. మద్రాసులోని క్రయింబ్రాంచ్ హెడ్‌క్వార్టర్స్‌కి ట్రంకాల్ చేసేను. త్వరలోనే లైన్ దొరికింది. ఇన్‌స్పెక్టర్ రాజారావ్‌ని లైన్‌లోకి పిలవమని చెప్పేను ఆపరేటర్‌కి. రాజారావ్ లైన్‌లోకి రాగానే అతనితో కొద్దిసేపు మాట్లాడి ఫోన్ పెట్టేశాను.

మళ్ళీ పోయిన ఆదివారం పేపర్ అందుకుని, ఆ అమ్మాయి ఫోటో చూడసాగేను.

మేకప్ లేకపోవడంవల్ల లోతుగా పీక్కుపోయిన

కళ్ళు, నుదుటిమీద అస్వస్తంగా పడుతున్న వెంట్రుకలూ కనిపిస్తున్నాయి. ఐనా, ఆ అమ్మాయిలో ఏదో ఆకర్షణ ఉంది.

క్షణం ఫోటోని పరిశీలించి, టైం పాస్ కోసం హెడ్ లైన్స్ చూడసాగేను. ఓ కాలమ్‌లో నా దృష్టి నిలిచిపోయింది.

"కారు ఏక్సిడెంట్!!"

చకచక చదవసాగేను.

తిరువత్తియూర్, ఫిబ్రవరి_17:_ గతరాత్రి రెండు గంటల ప్రాంతంలో తిరువత్తియూర్‌కీ, కోవెలూర్‌కీ మధ్య ఘోరమైన కారు ఏక్సిడెంట్ జరిగింది. కారు రోడ్డు టర్నింగ్‌లో పట్టుతప్పి, రోడ్డు పక్క అగాధంలో పడిపోయింది. రాపిడికి పెట్రోల్ టాంక్‌లో మంటలు లేచేయి. ఆ దారినే పోతున్న లారీ డ్రైవర్ ఆ దృశ్యం చూసి వెంటనే తిరువత్తియూర్ వచ్చి పోలీసులకి తెలియజేసేడు. ఇన్‌స్పెక్టర్ గణేశన్ ఫైర్ స్క్వాడ్‌తో హుటాహుటిన ఆ ప్రదేశం చేరుకుని మంటలు చల్లార్చేరు. కార్లో ముప్పై ఏళ్ళ వ్యక్తి శవం దొరికింది. కారు నెంబర్ ఆధారంతో పోలీసులు ఆ వ్యక్తి ఆచూకీ తీస్తున్నారు!

మరో సమయంలో ఐతే నేనావార్తకి అట్టే ప్రాధాన్యం ఇచ్చేవాణ్ణికాదు. కాని, ఒకే ఒక విషయంలో నన్నావార్త ఆకట్టుకుంది. ఆ సంఘటన శనివారం రాత్రి జరిగింది. కాత్యాయనికూడా అదే రోజు రాత్రి ఓ అనామకుడి ద్వారా హాస్పిటల్‌కి చేర్చబడింది. ఆమె ఏ ప్రదేశంలో, ఏ రోడ్డుమీద జ్ఞాపకశక్తి కోల్పోయిన స్థితిలో దొరికిందో ఇంకా తేలలేదు. అంతేకాదు మద్రాసునించి ఆమె కార్లో కోవెలూర్ బైలుదేరింది. ఐతే, ఆమె ప్రయాణించిన కారు ఏమైనట్టు?

తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ ఫిబ్రవరి 18వ తేదీ పేపర్ అందుకున్నాను. అంతలోనే కాత్యాయని తండ్రి వచ్చి ఆమెని తీసికెళ్ళినట్టు ప్రచురించేరు. ఆ వార్తని వదిలేసి చకచక మిగతా హెడ్ లైన్స్ చూడసాగేను.

"కారు ఏక్సిడెంట్‌లో మరణించిన వ్యక్తి గుర్తింపు!" కావలసిన వార్త కనిపించింది.

క్యూరియాసిటీతో చదవసాగేను.

తిరువత్తియూర్, ఫిబ్రవరి 18:- శనివారం రాత్రి కారు ఏక్సిడెంట్‌లో మరణించిన వ్యక్తి ఎవ్వరో పోలీసులు కనుక్కున్నారు. ఆ కారు నెంబర్నిబట్టి, ఆచూకీ తీసిన పోలీసులకి ఆ వ్యక్తి కోవెలూర్‌లో ప్రాక్టీస్ జేసుకుంటున్న లాయర్ రామారావ్ అని తెలిసింది. రామారావ్ శనివారం సాయంత్రం ఏడుగంటలకి ఓ పనిమీద బైటకెళ్తున్నాననీ, ఇంటికి రావడానికి చాలా ఆలస్యం కావచ్చనీ తన తల్లికి చెప్పి కార్లో బైలుదేరి అర్ధరాత్రి కోవెలూర్‌కీ తిరువత్తియూర్‌కీ మధ్య రోడ్డు ఏక్సిడెంట్‌లో మరణించేరు. ఆయన ఎక్కడికి బైలుదేరేరో తల్లికిగానీ, ఊళ్ళో ఆయన స్నేహితులగ్గానీ ఎవ్వరికీ తెలీదు.

పోలీసులతోబాటు మా ప్రత్యేక విలేఖరి దర్యాప్తు చేయగా, ఒకే ఒక విషయం తేలింది. రామారావ్ కోవెలూర్ నించి బైలుదేరి, దారిమధ్య ఓ పెట్రోల్ పంపులో పెట్రోల్ పోసుకోడానికి ఆగేరట. టాంక్‌లో పెట్రోల్ నింపుకున్నాక పెట్రోల్ బంక్ యజమానిని డాక్టర్ ముత్తురామన్ సేనిటోరియం అడ్రెస్ అడిగేరట.

డాక్టర్ ముత్తురామన్ సేనిటోరియం తిరువత్తియూర్‌కీ కోవెలూర్‌కీ మధ్య ట్రంక్ రోడ్ నించి ఎడంవేపు మైలు దూరంలో చిన్న గుట్టమీద ఉంటుంది. బంక్ యజమాని రామారావ్‌కి ఆ సేనిటోరియం కెలా వెళ్ళాలో చిన్న

కాగితంమీద ప్లాన్ గీసి ఇచ్చేడట. రామారావ్ అతనికి థాంక్స్ చెప్పి కార్లో వెళ్ళిపోయేడట.

బంక్ యజమాని రామారావ్ కారు బాక్ సీట్లో ఎవ్వరో కూర్చున్నట్టు ఓ ఆకారం చూసేడట. కార్లో చీకటిగా ఉండటంవల్ల ఆ కూర్చున్నది ఎవ్వరో సరిగ్గా చూడలేక పోయేడట. రామారావ్ కారు సేనిటోరియం ఇంకా రెండు మైళ్ళుందనగా ఏక్సిడెంట్ కి గురైంది!''

పేపర్ మడిచి, తీవ్రంగా యోచిస్తున్నాను. ఫోన్ మోగింది!

ఆత్రంగా రిసీవర్ అందుకుని, ''యస్!'' అన్నాను.

''హోటల్ స్ప్రింజ్ లో వాకబ్ చేసేనుసార్! విశ్వనాథం అనే వ్యక్తిగానీ, కాత్యాయని అనే అమ్మాయికానీ ఆ హోటల్లో బసచెయ్యలేదు! నేను రిజిస్టరంతా చెక్ జేసేను. రిజిస్టర్లో విశ్వనాథం అనే పేరేలేదు. సాటి స్నేక్ న్ కోసం మద్రాసులోని హోటళ్ళన్నీ చెక్ చేసేను. వారంక్రితం ఆ పేరుగల వ్యక్తులెవ్వరూ ఏ హోటల్లోనూ బసచెయ్యలేదు!'' అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్ రాజారావు అవతలినించి.

''ఆల్ రైట్! అవసరం కలిగితే మళ్ళీ ఫోన్ జేస్తాను!'' అంటూ రిసీవర్ క్రెడిల్ జేసి సిగరెట్ అంటించేను.

ఎంత విచిత్రం! ఎవ్వరో వచ్చి కాత్యాయని తన కూతురంటూ తీసికెళ్ళేడు! హాస్పిటల్ సిబ్బందినీ, పోలీసుల్నీ జోకొట్టడానికి ఏదో కట్టుకథ అల్లి చెప్పేడు. ఎవ్వరు? అతనివెంట వెళ్ళిన కాత్యాయనిని ఈరోజు ఆ రౌడీలు బిడి హోటల్ కి ఎందుకు తీసుకువచ్చేరు? ఆమె హోటల్లోకి రాగానే నన్ను దేనికి చూపెట్టింది? తరవాతఏమైంది? వాళ్ళు మళ్ళీ ఆమెని పట్టుకున్నారా? చంపేశారా?

4

“గడచిన ఆదివారం కాత్యాయని అనే అమ్మాయిని మీరు సిటీ హాస్పిటల్లో పరీక్షించేరుకదూ?” అడిగేను.

డాక్టర్ క్షణం నన్ను పరీక్షగాచూసి, “ఔను!” అన్నాడు.

“ఆ అమ్మాయి జ్ఞాపకశక్తిని పోగొట్టుకుందని మీరు ఖచ్చితంగా చెప్పగలరా?”

“ఔను!”

“పేపర్లోపడ్డ ఫోటోచూసి ఆమెని తీసికెళ్ళడానికి మద్రాసునించి ఆమె తండ్రి వచ్చేడుకదా, ఆ అమ్మాయి తన తండ్రిని గుర్తించినట్టు కనిపించిందా?”

“లేదు! జ్ఞాపకశక్తి పూర్తిగా కోల్పోయిన వ్యక్తి ఎవ్వర్ని మట్టుకు ఎలా గుర్తిస్తుంది? ఈయన నీతండ్రి, నిన్ను తీసికెళ్ళడానికి వచ్చేరు, వెళ్ళు! అనగానే అతన్ని పిచ్చిచూపులు చూస్తూ బుద్ధిగా వెళ్ళిపోయింది. ఇంటికి తీసికెళ్ళాక ఇంట్లో ఆమెని ఏవిధంగా ట్రీట్ చెయ్యాలో ఇన్స్ట్రక్షన్స్ ఇచ్చి పంపేను. ఆ సంఘటన జరిగి దాదాపు వారం కావస్తోంది. ఇప్పుడు ఆ అమ్మాయి విషయంలో మీకేమిటి ఇంట్రస్టు?” అడిగేడు బెనర్జీ.

“కొన్నాళ్ళక్రితం మా బంధువుల్లో ఓ అమ్మాయి ఇంట్లో పోట్లాడి ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయింది. ఇంతవరకూ ఆమెజాడ తెలీలేదు. నిన్న కాకతాళీయంగా నేను లాస్ట్ సండే న్యూస్ హెరాల్డ్ పత్రిక చూడ్డం జరిగింది. అందులో ప్రింటైన కాత్యాయని ఫోటో, మా అమ్మాయిని చాలా వరకు పోలివుంది. డౌట్ క్లియర్ జేసుకుందామని ఇలా వచ్చేను!” అపరాధ పరిశోధనలో అబద్ధాలు పరిపాటే. నేను క్రయింబ్రాంచి ఇన్స్పెక్టర్నని డాక్టర్కి చెప్పడం ఇష్టంలేక కథ కల్పించేను.

డాక్టర్ పెద్దగా నవ్వుతూ- "చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది! రెండురోజుల క్రితం మీలాగే ఒకాయన కన్ఫ్యూజ్ అయి డౌట్ క్లియర్ కోసం నాకు ఫోన్ జేసేడు!" అన్నాడు.

"ఏమని?" నా క్యూరియాసిటీ బయటపడకుండా మామూలుగా అడిగేను.

"పేపర్లో ఆ అమ్మాయి ఫోటో చూస్తే తన పెద్దకూతు రేమో అన్న అనుమానం కలిగిందట ఆయనికి. నేను ఆ అమ్మాయి తండ్రివచ్చి ఆమెని తీసికెళ్లేడని చెప్పడంతో ఆయన ఆందోళన పోయింది!"

"ఎవ్వరాయన?"

"కోవెలూర్ నించి ఫోన్ జేసేడు! రిటైర్డ్ తహసీల్దారట. పేరు భుజంగరావ్!"

నా కళ్ళు తళుక్కుమన్నాయి. ఈ సంఘటనలకి ఏదో ఒక రూపంలో కోవెలూర్‌తో సంబంధం ఉంటోంది. డాక్టర్ని కలుసుకోడంవల్ల నాకు నష్టం కలగలేదు.

"థాంక్యూ డాక్టర్! మీ టైం వృధా జేసినందుకు క్షమించండి!" అన్నాను లేస్తూ.

అతని దగ్గర సెలవు తీసుకుని, రోడ్డుమీదికి వచ్చేను. కనిపించిన టాక్సీ ఎక్కి పోలీస్ స్టేషన్ కి వెళ్ళమన్నాను.

హాస్పిటల్ నించి కాత్యాయనిని తీసికెళ్ళిన వ్యక్తి ఆమె తండ్రికాడు. మద్రాసునించి కార్లో కాత్యాయని కోవెలూర్ బయలుదేరిందని అతను చెప్పింది అబద్ధం! రామారావ్ కోవెలూర్ నించి వస్తూ కారు ఏక్సిడెంట్ కి గురి అయ్యేడు. అతని కార్లో ఇంకా ఎవ్వరో కూర్చునుండగా తను చూసేనని చెప్పేడు పెట్రోల్ బంకతను. అదేరాత్రి కాత్యాయని మతిలేని స్థితిలో హాస్పిటల్ కి చేర్చబడింది. ఆమె ఏరోడ్డుమీద అనామకుడికి దొరికిందో తెలియలేదు.

పేపర్లో కాత్యాయని ఫోటో చూసి, కోవెలూర్ లో ఉన్న భుజంగరావ్ కి తన పెద్దకూతురేమో అన్న అనుమానం కలిగింది. అంటే, రామారావ్ కార్లో పెట్రోల్ బంక తను కాత్యాయనినే చూసేడా? కూపీ తియ్యాలి. ఇటువంటి కేసులంటే నాకు చాలా ఇంట్రెస్ట్! సడన్ బ్రేకుతో ఆగింది టాక్సీ! దిగి, మీటర్ బిల్ ఇచ్చేసి, చకచక పోలీస్ స్టేషన్ లోకి నడిచేను.

“ఏమిటి?” అడిగేడు వసారాలో నిల్చున్న డ్యూటీ గార్డ్.

“ఇన్స్పెక్టర్ గణేశన్ ఉన్నారా?”

“ఇంకా రాలేదు! సార్జంట్ ఉన్నారు! వెళ్ళండి” అన్నాడు.

సాలోచనగా తలూపుతూ లోనికెళ్ళాను. ఏదో రాసుకుంటున్న సార్జంట్ నన్ను చూడగానే ఫైల్ మూసి లేచేడు.

“ఇన్స్పెక్టర్ గణేశన్ కోసం వచ్చేను!” అన్నాను.

“కూర్చోండి! ఏమిటి? కంప్లైంటా?” అడిగేడు.

“నో. నో. నేను న్యూస్ రిపోర్టర్ని! కొన్ని వివరాలు సేకరించడానికి వచ్చేను!” అంటూ కుర్చీలో చతికిలబడ్డాను.

నేను వేసిన బాణం పనిజేసింది! న్యూస్ రిపోర్టర్నన గానే సార్జంట్ కళ్ళు మిలమిల మెరిసేయి. ఈ పోలీస్ డిపార్ట్మెంట్ వాళ్ళతత్వం నాకు తెలుసు. ఏదో ఒక కేసు సందర్భంలో తమపేరు పత్రికల్లోపడి, పై ఆఫీసర్ల దృష్టికి రావాలనీ, తద్వారా ప్రమోషనో, ఇంక్రిమెంటో, మెడలో నౌరకాలనీ తెగ తాపత్రయం! న్యూస్ రిపోర్టర్స్ అడిగిందే తడవుగా విసుగూ, విరామం లేకుండా బుద్ధిగా అడిగిన సమాచారం అందిస్తారు.

"ఏం అడగదలుచుకున్నారో అడగండి, చెబుతాను! ఇన్‌స్పెక్టర్ రావడానికి ఆలస్యం కావచ్చు!" అన్నాడు సార్జంట్ కుర్చీలో సర్దుకు కూర్చుంటూ.

"మొన్న కోవెలూర్ ట్రంక్‌రోడ్ మీద జరిగిన కారు ఏక్సిడెంట్ గురించి కొంత సమాచారం కావాలి!"

"మొన్న అంటే, ఆ రోడ్డుమీద గడచిన పాతిక రోజుల్లో రెండు కారు ఏక్సిడెంట్స్ జరిగేయి. దేనిగురించి అడుగుతున్నారు?"

సార్జంట్ ప్రశ్నతో నా కనుబొమలు ముడివడ్డాయి. ఆ రోడ్డుమీద రెండు ఏక్సిడెంట్స్ జరిగేయా? పేపర్లో నేను చదివింది రామారావ్ ఏక్సిడెంట్ గురించి. అది గడచిన శనివారమే జరిగింది. అంటే, అంతకిముందు ఆ రోడ్డుమీద మరో ఏక్సిడెంట్ జరిగిందన్నమాట! ఎవ్వరిది?

"గత శనివారం జరిగిన రామారావ్ కారు ఏక్సిడెంట్ గురించి నాకు క్షుణ్ణంగా తెలుసు! అంతకిముందు జరిగిన ఏక్సిడెంట్ వివరాలు చెప్పండి!" అన్నాను.

"అంతకిముందు అంటే, ఈ నాటికి సరిగ్గా పాతిక రోజుల క్రితం కోవెలూర్ ట్రంక్‌రోడ్ మీద పదెనిమిదేళ్ల అమ్మాయి కారు ఏక్సిడెంట్‌కి గురై మరణించింది!" అన్నాడు సార్జంట్.

"కార్లో ఆమె ఒక్కర్తే ప్రయాణం చేస్తోందా?"

సార్జంట్ తలూపేడు!

"పేరేమిటి?"

"సుఖమయి!"

"ఏక్సిడెంట్ ఎలా జరిగింది? అంత రాత్రివేళ ఆమె ఒంటరిగా ఆ రోడ్డుమీద దేనికి ప్రయాణిస్తోంది."

"చెబుతాను. ఆ రోడ్డు ఎటువంటిదో మీకు తెలుసనుకుంటాను. విశాలమైన రోడ్డయినా, కొండని కట్ జేసి ఆ

రోడ్డు వేసేరు. రోడ్ కెడంవైపు భయంకరమైన అగాధం. చాలా జాగ్రత్తగా డ్రైవ్ చెయ్యవలసి వుంటుంది. ఖర్మ కాలి స్టీరింగ్ పట్టుతప్పినా, సమయానికి బ్రేకులు పడ కున్నా తిన్నగా వైకుంఠం వెళ్ళాల్సిందే. ఆ అమ్మాయి కారూ అటువంటి ఫాల్ట్సుకే గురై, ఎడంవేపుఅగాధంలో పడిపోయింది. అదృష్టవశాత్తు కార్లో మంటలు పుట్టలేదు. చాలా ఎత్తునించి పడటంవల్ల పచ్చడైపోయింది. ఆ అమ్మాయి శరీరంలోని ఎముకలు దాదాపు చాలా విరిగి పోయేయి. వెంటనే ప్రాణంపోయి వుంటుంది. కార్లో మంటలు లేకపోవడంవల్లా ఆ కారు నెంబర్నిబట్టి ఆమె ఎవ్వరో సులువుగా తెలిసిపోయింది!"

"ఎవ్వరు?"

"కోవెలూర్ నివాసి, రిటైర్డ్ తహసీల్దార్ భుజంగరావ్ గారి చిన్నకూతురు సుఖమయి!"

నిర్ఘాంతబోయేను! క్షణంపాటు నానోటినించి మాట బైటికి రాలేదు! ఎంతవిచిత్రం! ఇంతవరకూ నే నీ వృత్తిలో ఎన్నో చిత్రవిచిత్ర సంఘటనల్ని ఎదుర్కొన్నాను గాని, మరీ ఇంత థ్రిల్ గా ఏ కేసులోనూ ఫీల్ కాలేదు.

"ఇక్కడ ఉంటున్న తన స్నేహితురాలు ఇంటికి వెళతానని చెప్పి, కోవెలూర్ నించి ఉదయం పదిగంటలకి కార్లో బయలుదేరిందిట సుఖమయి. మమ్మల్ని ఆశ్చర్యపర చిన విషయం ఏమిటంటే కోవెలూర్ నించి, ఇక్కడికి రావడానికి కార్లో గంటప్రయాణం! ఐతే ఉదయం బైలు దేరిన సుఖమయి అసలు ఈ ఊరికి చేరుకోనేలేదు. ఆరోజు రాత్రి రెండుగంటల ప్రాంతంలో ఆమె ఏక్సిడెంట్ కిగురై మరణించింది. ఉదయం బయలుదేరిన వ్యక్తి అంతవరకూ ఎక్కడుంది? ఏంచేసింది? ఈ ప్రశ్నలు ప్రశ్నలుగానే మిగిలిపోయేయి. ఇన్స్పెక్టర్ గణేశన్, ఎంత వాకబ్

జేసినా ప్రయోజనం లేకపోయింది!'' అన్నాడు సార్జంట్.

''ఏక్సిడెంట్ రాత్రే జరిగిందని ఎలా నిర్ణయించేరు? ఆ అమ్మాయి పగలు పదిగంటలకి కోవెలూర్ నించి బయలుదేరింది. ఏక్సిడెంట్ పగలే జరిగివుండవచ్చుగా? ఏక్సిడెంట్ జరిగినట్టు మీకెలా తెలిసింది?''

సార్జంట్ తల విదిలించేడు. ''ఏక్సిడెంట్ పగలు జరగలేదని చెప్పడానికి నిర్దుష్టమైన ఆధారాలున్నాయి. పగలు ఆ రోడ్ మీద కార్లూ, లారీలూ తిరుగుతూనే వుంటాయి. అంతేకాదు, ఆ అమ్మాయి కారుపడ్డ ప్రదేశంలో లంబాడీలూ, కోయజాతివాళ్ళూ, కట్టెలకోసం, వేటకోసం పగలంతా తిరుగుతూనే ఉంటారు. ఏక్సిడెంట్ పగలు జరిగివుంటే, ఎవ్వరో ఒకరు మాకు తెలీజేసేవారు. రాత్రి ఏక్సిడెంట్ జరిగింది. తెలతెలవారుతుండగా ఇద్దరు లంబాడీలు పరుగెత్తుకువచ్చి మాకా కారు గురించి చెప్పేరు. ఇన్‌స్పెక్టర్ గణేశన్‌తో నేనూ, మరికొంత సిబ్బందీ హుటాహుటిన అక్కడికెళ్ళాం. సుఖమయి శవాన్ని పోస్ట్‌మార్టం జేశాక, ఆ అమ్మాయి రాత్రి రెండుగంటల ప్రాంతంలో ప్రాణంవిడిచి ఉంటుందని తేల్చేడు డాక్టర్!''

సాలోచనగా తలూపేను. ఇంతలో బయట మోటార్ బ్రేక్ వచ్చిన శబ్దం వినిపించింది. సార్జంట్ కిటికీలోంచి తొంగిచూసి, ''ఇన్‌స్పెక్టర్ గణేశన్ వచ్చేరు!'' అంటూ లేచేడు.

బూట్సు టకటక చప్పుడు జేసుకుంటూ లోనికివచ్చేడు ఇన్‌స్పెక్టర్. సార్జంట్ ఏదో చెప్పబోతుండగా, చటుక్కున జేబులోంచి నా విజిటింగ్ కార్డ్ తీసి ఇన్‌స్పెక్టర చేతిలో పెట్టేను.

''మీ గురించి చాలా విన్నాను. పోయిన ఐ. జి. పి. రిటైరైన సందర్భంలో ఇచ్చిన సెండాఫ్ పార్టీలో మిమ్మల్ని

చూసేను. ఏదో ఓ కేసులో మీతో కలిసి పని చెయ్యాలని కోరికవుంది నాకు. ఇలా, అనుకోకుండా కలుసుకుంటానను కోలేదు. ఏదో ఇన్వెస్టిగేషన్ లో వచ్చి ఉంటారను కుంటాను. ప్లీజ్! కూర్చోండి" అంటూ షేక్ హాండ్ ఇచ్చేడు ఇన్స్పెక్టర్ విజిటింగ్ కార్డు చూసి.

ఇన్స్పెక్టర్ గణేశన్ తో కొద్దిసేపు మాట్లాడి, సెలవు తీసుకొని, సరాసరి టాక్సీస్టాండ్ కెళ్ళి ఓ టాక్సీ మాట్లాడుకుని కోవెలూర్ బయలుదేరేను.

సరిగ్గా మూడున్నరకి కోవెలూర్ జేరుకున్నాను. సీక్లాస్ సిటీ కనక భుజంగరావ్ ఇల్లు కనుక్కోడం ఏమంత కష్టం కాలేదు. భుజంగరావ్ మేడని చూస్తుంటే మంచి ఆస్తి పరుడన్న భావం కలుగుతుంది. టాక్సీదిగి, మెయిన్ గేటు గుండా లోని కెళ్ళాను.

5

"కూర్చోండి!" అన్నాడు భుజంగరావ్ సోఫా చూపిస్తూ.

"నేను మద్రాసునించి వెలువడే 'దినమణి' పత్రికా విలేఖర్ని!" అన్నాను కూర్చుంటూ.

భుజంగరావ్ కళ్ళు పెద్దవిచేసి, "చెప్పండి!" అన్నాడు.

"కొన్నాళ్ళక్రితం మీ అమ్మాయి సుఖమయి కారు ఏక్సిడెంట్ లో పోయేరుకదూ?" అడిగేను.

భుజంగరావ్ క్షణం పలకలేదు. దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి అన్నాడు_"ఔను! నాకు మగసంతానం లేదు. ఇద్దరే కూతుళ్ళు. సుగంధి, సుఖమయి. తరాలకి సరిపడే ఆస్తి వుంది. మగసంతానం కలుగుతుందనే ఆశ లేకుండా, సుఖమయి తరవాత నా భార్య పోయింది. ఇంక వాళ్ళిద్దరే

నాకు సర్వం అనుకున్నాను. ఆ పరిస్థితిలో గారాబం సహజమే కనక ఇద్దర్నీ ప్రాణంలా పెంచేను. టీన్ఏజ్ కనక సుఖమయిలో కాస్త చలాకీపాలు ఎక్కువ. పాతిక రోజుల క్రితం, తిరువత్తియూర్‌లో ఉండే ఆమె స్నేహితురాల్ని చూసివస్తానని కార్లో వెళ్ళింది. అంతే..."

భుజంగరావ్ ఆగిపోయేడు. గొంతు పెగలడంలేదు కాబోలు. ఉత్తరీయంతో కళ్లు ఒత్తుకున్నాడు.

"మీ మనఃక్లేశాన్ని ఈ విధంగా కెలికినందుకు మన్నించండి! గత ఆదివారం, తిరువత్తియూర్ నించి వెలువడే న్యూస్ హెరాల్డ్ దినపత్రికలో జ్ఞాపకశక్తి కోల్పోయిన యువతి ఫోటో ఒకటి ప్రకటించేరు. ఆ ఫోటో చూసి మీరు డాక్టర్ బెనర్జీకి ఫోన్ చేసేరట. ఆ ఫోటో చూసేక ఆ అమ్మాయి మీ ఎల్డర్ డాటర్ సుగంధి అన్న అనుమానం దేనికి కలిగింది మీకు?" అడిగేను.

"ఆ ఫోటో మా సుగంధిని చాలావరకు పోలివుంది. ముందే సుఖమయిపోయిన షాక్‌లోంచి నేనింకా తేరుకోలేదు. ఫోటో చూడగానే ఖంగారుపడి డాక్టర్ బెనర్జీకి ఫోన్ చేసి కనుక్కున్నాను. ఆ అమ్మాయి పేరు కాత్యాయని అనీ, మద్రాసునించి ఆమె తండ్రి వచ్చి ఆమెని తీసికెళ్ళాడనీ డాక్టర్ చెప్పడంతో సమాధానపడ్డాను!"

"మీ అమ్మాయి అప్పుడు ఇంట్లో లేదా?"

"లేదు! సుఖమయి మరణం సుగంధిమీద చాలా దెబ్బ తీసింది. కొన్నాళ్ళు వాళ్ళ మేనమామ ఇంట్లో వుండి వస్తానని కార్లో సిరిపురం వెళ్ళింది!"

"ఆమె క్షేమంగా సిరిపురం చేరుకుందో, లేదో కనుక్కున్నారా?"

"లేదు! డాక్టర్ బెనర్జీ పేపర్లో చూసిన ఆ అమ్మాయిని

ఆమె తండ్రి వచ్చి తీసికెళ్ళాడని చెప్పడంతో ఊరు కున్నాను. అదీగాక, సిరిపురానికి టెలిఫోన్ సౌకర్యం లేదు. చాలా చిన్న ఊరు."

"ఆమె వెళ్ళి వారం అవుతోంది. అక్కణ్ణించి మీకే మైనా ఉత్తరాలు రాసిందా?"

"లేదు!"

"దేనికైనా మంచిది! ఓమారు సిరిపురం కబురుచేసి కనుక్కోండి!"

"ఔను! ఇవాళే ఉత్తరం వ్రాస్తాను."

"మీ అమ్మాయిల ఫోటోలు ఏవైనా ఉంటే చూపిస్తారా?"

భుజంగరావ్ క్షణం నావేపు చూసి, సాలోచనగా తలూపుతూ లేచివెళ్ళి రెండు ఫోటోలు పట్టుకొచ్చేడు.

"ఇది చిన్నమ్మాయి సుఖమయి ఫోటో!" అంటూ ఓ కేబినెట్ సైజు ఫోటో అందించేడు.

పదెనిమిదేళ్ళుంటాయి. చూడగానే ఆకట్టుకునే ముఖం. నవ్వుతోంది!

రెండో ఫోటోని చేతికిస్తూ– "ఇది పెద్దమ్మాయి సుగంధి ఫోటో!" అన్నాడు భుజంగరావ్.

ఫోటో చూసి అదిరిపడ్డాను. రెప్ప వేయకుండా అలాగే చూస్తూండిపోయాను. సందేహంలేదు. ఆ అమ్మాయే! బ్లిజ్ హోటల్లో ఆ రౌడీలకి నన్ను చూపెట్టిన అమ్మాయే! నా అనుమానం పటాపంచలైపోయింది. మతిపోగొట్టుకున్న స్థితిలో హాస్పిటల్‌కి చేర్చబడి, పేపర్లో ప్రకటించబడి, ఎవ్వరో అనామకుడి వెంట వెళ్ళిపోయిన కాత్యాయని భుజంగరావ్ కూతురు సుగంధే!

ముందే ఒక కూతురు పోయిన దుఃఖంతో క్రుంగిపోతున్న వ్యక్తికి, ఈ నగ్నసత్యం చెబితే తట్టుకోగలడా? వద్దు!

చెప్పకూడదు. చెప్పలేను కూడా! నిజం ఎలాగూ దాగదు. ఎప్పుడో ఒకప్పుడు దానంతటదే తెలిసిపోతోంది. ఈ కేసు అంతు తేల్చేవరకూ నిదరపోకూడదు. దృఢ నిశ్చయంతో లేచేను.

"ఏం, వెళుతున్నారా? కాఫీ తీసుకు వెళ్ళండి!" అన్నాడు భుజంగరావు వారిస్తూ.

"థాంక్స్! మళ్ళీ వచ్చినప్పుడు తీసుకుంటాను. తిరువత్తియూర్‌లోని మీ అమ్మాయి సుఖమయి స్నేహితురాలి పేరేమిటి? ఐ వాంట్ టు సీ హర్!"

"ఆ అమ్మాయి ఇక్కడే హాస్టల్లో వుండి చదువుకుంటోంది. బి. ఏ. థర్డియర్ స్టూడెంట్. పేరు లలిత. సెలవు రోజుల్లో ఇంటికెళ్ళి వస్తుంటుంది!"

"థాంక్స్! మీరు వెంటనే సిరిపురానికి లెటర్ వేసి మీ అమ్మాయి గురించి కనుక్కోండి!" అన్నాను అతనికి షేక్‌హాండ్ ఇస్తూ.

6

అదే గర్ల్స్ డిగ్రీ కాలేజ్! మెయిన్ గేటుగుండా లోని కెళ్ళాను. చేతుల్లో పుస్తకాలు, నోట్‌బుక్స్ పట్టుకుని హడావుడిగా అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నారు అమ్మాయిలు.

ఆఫీసులో కెళ్ళి లలితని చూడ్డానికి తిరువత్తియూర్ నించి వచ్చినట్లు చెప్పేను.

"వెయిటింగ్ రూంలో కూర్చోండి! పిలిపిస్తాను!" అంది క్లర్కు.

ప్యూన్ నన్ను వెయిటింగ్ రూంలో కూర్చోబెట్టి వెళ్ళిపోయింది. లీజర్ పీరియడ్ స్టూడెంట్స్ అక్కడక్కడ కూర్చుని ఏవో నోట్స్ రాసుకుంటున్నారు.

పదినిమిషాల తరవాత ప్యూన్‌తో లోనికి ప్రవేశించింది

లలిత. వేలితో నన్ను చూపించి వెళ్ళింది ప్యూన్. లలిత కనుబొమలు ముడిచి, నేనెవ్వరో గుర్తుపట్టడానికి ప్రయత్నిస్తున్నట్టు చూస్తూ దగ్గరికి వచ్చింది.

"ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ! నిన్ను డిస్టర్బ్ చేసినందుకు మన్నించమ్మా! ప్లీజ్, సిడౌన్!" అన్నాను సోఫా చివరికి జరుగుతూ.

"మీరూ..." మాటని మధ్యలో నే తుంచి సంశయిస్తూ కూర్చుంది.

"నేను మద్రాసు క్రయింబ్రాంచ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ యుగంధర రెడ్డిని!"

లలిత కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి!

"నీ స్నేహితురాలు సుఖమయి కేసుగురించి దర్యాప్తు జేస్తున్నాను!" అన్నాను జేబులోంచి సిగరెట్ కేస్ తీస్తూ.

ఆ మాటతో ఆ అమ్మాయి ముఖం వివర్ణమైనట్టు పసిగట్టేను.

"మీరు వాళ్ళ నాన్నగార్ని కలుసుకుంటే బావుంటుందేమో!" అంది చేతివేళ్ళు చూసుకుంటూ.

"అక్కణ్ణించే వస్తున్నాను. నా ఉద్దేశంలో సుఖమయిది ఏక్సిడెంటల్ డెత్ కాదు! ఆమెని ఎవ్వరో కావాలని హత్యజేసేరు!"

"వాట్!? సుఖమయి కారు ఏక్సిడెంట్‌లో మరణించిందిగా!?"

నవ్వేను— "నీవింకా టీన్ ఏజర్‌వి! ఈ లోకాన్ని క్షుణ్ణంగా అర్థంజేసుకోవడానికి ఇంకా నీ వయసు పండాలి! ఒక మనిషిని చంపడానికి లక్షపద్ధతులున్నాయి. సుఖమయి మరణించిన పరిస్థితులు అనుమానాస్పదంగా ఉన్నాయి. ఆమెకి చాలా దగ్గరి స్నేహితురాలివి నీవు. నీకు ఆమె పెర్సనల్ విషయాలు ఏమైనా తెలిసివుంటే, దాచకుండా

చెప్పేయ్! నా పరిశోధన సాక్షిగా ముందుకి సాగుతుంది!"

వేళ్ళు రాసుకుంటూ క్షణం మాట్లాడలేదు లలిత. "నా స్నేహితురాలి అత్యంత సీక్రెట్ విషయం ఇది! ఎలా చెప్పాలా అని..." అంది నానుస్తూ.

"చూడమ్మా! ఇది ఆలోచిస్తూ కాలం వృధా చేసే సమయం కాదు. నువ్వు చెప్పే విషయాలు నేరస్తుణ్ణి సాధ్యమైనంత త్వరలో పట్టుకోడానికి పనికి రావచ్చు! అంతే కాదు, ఇప్పుడు సుఖమయి అక్క సుగంధి కూడా అపాయంలో ఉంది. బహుశా హంతకుడు ఆమెనీ హత్య చెయ్య వచ్చు!"

"మైగాడ్! ఐతే, చెబుతాను సార్! తప్పకుండా చెబుతాను. సుఖమయి చనిపోడానికి ఒకరోజు ముందు ఇక్కణ్ణించి తిరువత్తియూర్‌లో ఉన్న మా ఇంటికి ఫోన్ చేసింది. తను ఓ ముఖ్యమైన పనిమీద ఒకచోటికి వెళుతున్నాననీ, ఇంట్లో నా దగ్గరకి వస్తున్నట్టు అబద్ధం చెప్పేననీ, తనవాళ్ళు తనగురించి అడిగితే నా దగ్గరే ఉన్నట్టు చెప్పమనీ రిక్వెస్ట్ చేసింది. ఎక్కడికి వెళుతున్నావని ఎంత అడిగినా చెప్పలేదు. ఆ విషయం చెప్పమని ఫోర్స్ చెయ్యవద్దనీ, అది తన భవిష్యత్తుకు సంబంధించిన విషయమనీ, వీలుచూసుకుని తనే చెబుతాననీ చెప్పింది. నా డియరెస్ట్ ఫ్రెండ్ కనుక ఏమీ అనలేకపోయేను. అంతే! మర్నాటి రాత్రి సుఖమయి చచ్చిపోయింది!" లలిత కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిలిచాయి.

నా బుర్ర చురుగ్గా పని చెయ్యసాగింది! ఇటీజ్ ది మోస్ట్ ఇంపార్టెంట్ పాయింట్. తిరువత్తియూర్‌లో ఉన్న లలిత ఇంటికి వెళుతున్నానని ఇంట్లో అబద్ధం చెప్పి, సుఖమయి ఎక్కడికి వెళ్ళింది? ఏం చేసింది?

"ఆమె కెవరైనా బాయ్‌ఫ్రెండ్ వున్నాడా?"

"వరప్రసాద్ అనే అతనితో చనువుగా వుంటుంది. కానీ అతనెవరో, ఎక్కడుంటాడో నాకు తెలియదు" చెప్పింది లలిత.

7

తిరువత్తియూర్ రోడ్ సర్కిల్లో టాక్సీ ఆపించి దిగేను. ఊళ్ళో అప్పుడే లైట్లు వెలిగేయి. రోడ్డుమీద కాస్త రద్దీ ఉంది. టాక్సీ ఫేర్ చెల్లించి, చుట్టూ పరీక్షగా చూస్తూ ఫుట్ పాత్ మీద నడవసాగేను. ఎదురుగా కనిపిస్తోంది ఓ ఇరానీ కేఫ్! మద్రాసుకి ఫోన్ చేసి నా అసిస్టెంట్ ఇన్స్పెక్టర్ రాజారావ్ ని పిలిపించాలి.

కేఫ్ లోకెళ్ళి మద్రాసుకి ట్రంకాల్ బుక్ చేసేను.

రాజారావ్ తో మాట్లాడి కేఫ్ లోంచి బైటపడేసరికి అరగంట పట్టింది. తక్షణం బైలుదేరి నేను దిగిన హోటల్ కి వస్తానని చెప్పేడు రాజారావ్. మద్రాసునించి తిరువత్తియూర్ చేరడానికి రెండుగంటలు కూడా పట్టదు.

రంగురంగుల లైట్ల తళుకుల్లో వెలిగిపోతున్నాయి దుకాణాలు. పాంటు జేబుల్లో చేతులు పెట్టుకుని, షాప్స్ వేపు చూస్తూ ఫుట్ పాత్ మీద అడుగులు వేస్తున్నాను. రోడ్డు కుడిపక్క ఓ రెడిమేడ్ షాప్ వేపు చూడగానే నా గుండె ఝల్లుమంది. కాళ్ళకి బ్రేకులుపడ్డాయి.

సేల్స్ కౌంటర్లో నిల్చున్న అమ్మాయిని చూసి, ఒక్కసారి "సుగంధి!" అన్న పదం నాకు తెలీకుండానే నోట్లోంచి బైటికి వచ్చింది. ఆశ్చర్యంతో గుండె వేగం అందుకుంది.

కాస్త పరీక్షగా చూసేక తెలిసింది నేను పొరబడ్డానని! నా పొరపాటుకి కారణం, ఆ అమ్మాయి తొడుక్కున్న రాకెట్స్ ప్రింట్ వేసిన, నీలిరంగు బెల్ బాటమ్

సూట్! ఆ సూట్ సరిగ్గా నిన్న రాత్రి బ్రిడ్జి హోటల్లో రౌడీలవెంట కనిపించిన సుగంధి వేసుకున్నది లాగే ఉంది.

ఉండబట్టలేక గబగబ షాప్ వేపు నడిచేను. సేల్స్ గర్ల్ నన్ను చూడగానే చిరునవ్వుతో ఆహ్వానించింది. ఆ అమ్మాయిలో సుగంధి పోలికలు ఏమీ లేవు!

"చెప్పండి! మా దగ్గర లేటెస్ట్ ఫాషనబుల్ రెడీమేడ్ సూట్స్ దొరుకుతాయి. చూపించమంటారా?" అడిగింది మర్యాదగా.

నవ్వి అన్నాను. "సరిగ్గా నువ్వు తొడుక్కున్నటువంటి జెల్ సూట్ కావాలి! ఉందా?"

"మీకా?" విరగబడి నవ్వుతూ అడిగింది.

"నో. నో! మా అమ్మాయికి. నీ వయసే ఉంటుంది!"

"అయామ్ సారీ! ఇలాంటి సూట్ మా షాప్‌లో లేదు. అంతేకాదు, ఈ టౌన్‌లో ఎక్కడా దొరకదు!"

"మరి నీ కెక్కడ కొన్నావ్?"

ఆ అమ్మాయి పకపక నవ్వింది. "ఈ డ్రెస్‌దో విచిత్రమైన కథలెండి! ఈ రోజు సాయంత్రం ఓ యువతి షాప్‌లోకి వచ్చింది. తను చాలా కష్టాల్లో ఉన్నాననీ, చేతిలో చిల్లిగవ్వ లేదనీ, ఇంట్లో తగాదాపడి పారిపోయి వచ్చేననీ, ఈ షాప్‌లో ఏదైనా ఉద్యోగం ఖాళీవుంటే ఇప్పించమనీ వేడుకుంది.

"మా షాప్ యజమానురాలు చాలా స్మార్ట్ నేచర్ గలది. ఆ అమ్మాయిని చూస్తే చాలా జాలి వేస్తుంది. గొప్పింటి బిడ్డలావున్నా, రెండు మూడు రోజుల్నించి తిండి తిప్పల్లేక బాగా వాడిపోయి కనిపించింది. ఏ ఊరు, ఏం పేరడిగితే సమాధానం చెప్పదు. వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తుంది. పాపం మానసికంగా చాలా కృంగిపోయి ఉందనీ, కాస్త రిలీఫ్ దొరికితే తనే చెబుతుందనీ ఆమె పరిస్థితికి

జాలిపడి, డ్రైవాష్ సెక్షన్‌లో జాబ్ ఇచ్చింది మా ప్రొప్రైటరెస్!

"ఆ అమ్మాయి ఎంత భయంగా ఉందంటే, తను తొడుక్కున్న ఈ బెల్‌బాటమ్ సూట్ ఎవ్వరైనా చూసి గుర్తుపట్టి, మళ్ళీ తనని ఇంటికి లాక్కెళ్ళవచ్చనీ, నా చీర తను కట్టుకుంటాననీ, తను తొడుక్కున్న బెల్‌సూట్ కొన్నాళ్ళు నన్ను తొడుక్కోమనీ బ్రతిమాలింది. ఇది చాలా ఖరీదైన సూట్. పైగా కొత్తది! నేను అభ్యంతరం చెప్పకుండా, నా చీర ఆమె కిచ్చి ఈ సూట్ తీసుకున్నాను!"

నా గుండెలో గుర్రాలు దౌడుతీసేయి. సందేహంలేదు. ఆ అమ్మాయి ఎవ్వరోకాదు. సుగంధి! వెతకబోయిన తీగ కాలికి తగిలింది. ఎంత విచిత్రం! సుగంధి బ్రతికే ఉంది. క్షేమంగా ఉంది. ఆ కిరాతకులకి చిక్కకుండా తనని తాను కాపాడుకుంది.

"ఇప్పుడా అమ్మాయి ఎక్కడుంది?" నా ఆత్రుతని బైటపడనివ్వకుండా అడిగేను.

"మా యజమానురాలి ఇంట్లో! రెండు రోజులు రెస్టు తీసుకున్నాక పన్లో చేరమని ఆ అమ్మాయిని తనింటికి తీసికెళ్ళిందావిడ!"

"ఆవిడ పేరేమిటి? ఎక్కడుంటుంది?"

"పార్వతమ్మాళ్! కోయిల్ వీధి. డోర్ నెంబర్ 710. ఇంతకీ, దేనికలా అడుగుతున్నారు?" సేల్స్‌గర్ల్ కంఠంలో అనుమానం ధ్వనించింది.

"ఆ అమ్మాయి ఎవ్వరోకాదు. నా కజిన్ డాటర్! వివరాలు చెప్పినందుకు నీకు మెనీ థాంక్స్!" ఆశ్చర్యంతో విప్పారిన ఆ పిల్ల ముహం చూడకుండా వెనుదిరిగేను.

8

"ఈ రోజు మీరు ఓ కొత్త అమ్మాయికి మీ షాప్‌లో ఉద్యోగం ఇచ్చేరటగా?" అడిగేను పార్వతమ్మాళ్ చూపించిన సోఫాలో కూర్చుంటూ.

ఆవిడ తలూపి, ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"ఆ అమ్మాయి నా కజిన్ డాటర్! వారం రోజుల క్రితం ఇంట్లో తగాదాపడి ఇల్లువిడిచి వచ్చేసింది. అప్పటి నించి నిద్రాహారాలు మాని ఆమెకోసం వెదుకుతున్నాం! ఎంక్వైరీజేస్తే మీ దగ్గిర తలదాచుకున్నట్టు తెలిసింది!" అన్నాను.

పార్వతమ్మాళ్ నిట్టూర్చింది. "ఈ కాలం పిల్లలు అంతేనండీ. వేడిరక్తం! తమ మాటే నెగ్గాలంటారు. పెద్దవాళ్ళు కాస్త పట్టుబడితే, ఇలాంటి అఘాయిత్యాలే ఏవో చేసి తమ పంతం నెగ్గించుకుంటారు. నాకూ ఓ కొడుకుండేవాడు. చాలా చిన్న విషయానికి తగాదాపడి చెప్పాచెయ్యకుండా మిలిటరీలో చేరిపోయేడు. ఏంచేస్తాం? కలికాలం!" అంది వేదాంత ధోరణిలో.

"మా అమ్మాయి ఎక్కడుంది?" అడిగేను ఇల్లు పరీక్షగా చూస్తూ.

"లోపల! పడుకుంది. పిల్చుకొస్తానుండండి" అంటూ లోనికెళ్ళి, ఐదు నిమిషాల్లో తిరిగి వచ్చింది పార్వతమ్మాళ్. ఆమె వెనక వచ్చిన అమ్మాయిని చూడగానే నా కళ్ళు విప్పారేయి.

సందేహంలేదు. ఆమె సుగంధే! అప్పుడు బెల్‌బాటమ్ సూట్‌లోవుంది. ఇప్పుడు చీరకట్టుకుంది.

నన్ను చూడగానే ఉలిక్కిపడి వెనుదిరగబోయింది. ఆమె లోనికెళ్ళకుండా మెరుపులా లేచి వెళ్ళి చెయ్యిపట్టుకున్నాను. బెదిరిన లేడిలా చూసింది.

"అమ్మా సుగంధీ! నీకోసం మీ అమ్మా, నాన్నా ఎంత ఖంగారు పడుతున్నారో తెలుసా? ఇంటికి వస్తే నీవు ఎలా చెబితే అలా వింటామని మాటిచ్చేరు. పదమ్మా!" అపరాధ పరిశోధనలో సమయాన్నిబట్టి అలా నటించడం అత్యవసరం. సుగంధ నావేపు విచిత్రంగా చూస్తోంది!

"వెళ్ళమ్మాయ్, వెళ్ళు! ఆడపిల్లలు మరీ అంత పట్టు చెయ్యకూడదు!" నేనూహించినట్టే పార్వతమ్మాళ్ నాకు సపోర్టిచ్చింది.

సుగంధి మారుమాటాడకుండా నావెంట బైటికి వచ్చింది. వీధిలో ఓ టాక్సీ ఆపి, ఫోర్ స్క్వేర్ హోటల్ కి పోనియ్యమని, సుగంధతో బాక్ సీట్లో కూర్చున్నాను.

9

"నన్ను సుగంధి అని పిలిచేరుకదూ? నిజంగా నాపేరు అదేనా?" వణికే కంఠంతో అడిగింది సుగంధి.

ఆప్యాయంగా వీపుతట్టి అన్నాను—"హోటల్ చేరగానే వివరాలన్నీ చెబుతాను! భయపడక!"

సుగంధి మళ్ళీ పలకలేదు. హోటల్ చేరేవరకూ పిచ్చి పిచ్చిగా నన్నే చూస్తూ కూర్చుంది.

డ్రైవర్ కి బిల్ పే జేసి, ఆమెని నా రూంలోకి తీసికెళ్ళేను. గదితలుపు మూసి, "కూర్చో!" అన్నాను.

బుద్ధిగా కూర్చుని అడిగింది. "నిన్నరాత్రి ఆరౌడీలకి నేను చూపించిన వ్యక్తి మీరేకదూ? పార్వతమ్మాళ్ దగ్గర, మా బంధువని దేనికి అబద్ధమాడేరు?"

సోఫాలో కూర్చుని జేబులోంచి సిగరెట్ కేస్ తీసేను "నిన్ను రక్షించడానికి అలా అబద్ధమాడవలసి వచ్చింది. నిజంగా నీపేరు సుగంధే! నిన్నరాత్రి నువ్వు ఆ రౌడీలకి చూపించిన వ్యక్తిని నేనే!!" అంటూ సిగరెట్ అంటించేను. గట్టిగా పొగలాగి వదిలి అడిగేను.

"ఇప్పుడు చెప్పు! ఆ రౌడీలకి నన్ను దేనికి చూపించేవు? ఎవ్వరు వాళ్ళు?"

"మీరెవ్వరో చెప్పనే లేదు! నా విషయంలో దేనికింత ఆసక్తి తీసుకుంటున్నారు?"

"నేను మద్రాసు క్రైంబ్రాంచ్ పోలీస్ ఇన్స్పెక్టర్ని. నీగురించి ఎన్నో వివరాలు సేకరించేను. ముందు నా ప్రశ్నలకి జవాబివ్వు. ఈ నెల పదహారవ తేదీ, శనివారం రాత్రి నువ్వు తిరువత్తియూర్ నించి కోవెలూర్ వెళ్ళే నిర్మానుష్యమైన రోడ్డుమీద ఓ అజ్ఞాతవ్యక్తికి కనిపించావ్. అతను తనకార్లో నిన్ను ఇక్కడ సిటీ హాస్పిటల్ కి చేర్చి వెళ్ళిపోయేడు. తరవాత పేపర్లోపడ్డ నీఫోటో చూసి విశ్వనాథం పేరుతో నీతండ్రినంటూ వచ్చి ఓ మోసగాడు నిన్ను హాస్పిటల్ నించి తీసికెళ్ళేడు..." నామాట ఇంకా పూర్తి కాలేదు.

"ఆగండి! ఇంకేం చెప్పకండి! మొదటినించీ ఇప్పటి వరకూ జరిగిన విషయాలన్నీ మీకు చెప్పేస్తాను!" అంది సుగంధి మధ్యలో.

క్యూరియాసిటీతో కాస్త ముందుకువంగి కూర్చున్నాను.

భారంగా నిట్టూర్చి చెప్పసాగింది. "ఔను! ఆ భయంకరమైన చీకటిరాత్రి నేను ఓ నిర్మానుష్యమైన రోడ్డుమీద రోడ్డుకి కాస్త ఎడంగా ఓ పెద్ద రాయిమీద స్పృహ తప్పి పడున్నాను. కళ్ళు తెరిచిచూస్తే, ఆ బండపక్కనే పెద్ద అగాధం కనిపించింది. భయంలో గావుకేక పెట్టేను. చుట్టూ మసక చీకటి. కీచురాళ్ళ చప్పుడు. చుట్టుపక్కలెక్కడా మనిషిమాత్రుడు లేడు.

"నేనెవ్వరో, అక్కడ దేనికి పడున్నానో, అంతకి ముందు ఏం జరిగిందో నాకేమీ గుర్తురావడంలేదు. కణత మీద విపరీతమైన నొప్పి. సుత్తితో కొట్టినట్టు తల జివ్వు

మంటోంది. అతికష్టంమీద లేచి, జాగ్రత్తగా చూసు కుంటూ రోడ్ వైపు నడిచేను. సరిగ్గా అదే సమయంలో ఆవేపు ఓకారు వస్తున్నట్టు లైట్లు కనిపించేయి. తిన్నగా వెళ్ళి రోడ్ మధ్య నిల్చున్నాను. కారువచ్చి నాముందు ఆగిపోయింది.

"కార్లో ఒకేఒక వ్యక్తి కూర్చునున్నాడు. నన్ను చూసి ఎన్నో ప్రశ్నలు వేసేడు. ఏమీ చెప్పలేకపోయేను. చివ రికి నా బట్టలూ, నా పరిస్థితీ, కణతమీద గాయం చూసి వెంటనే కారుతలుపు తెరిచి లోన కూర్చోమన్నాడు. నా తలలోనూ, ఒంట్లోనూ విపరీతంగా నెప్పివుందనీ, నాపేరే మిటో, నేనెవ్వరో జ్ఞాపకం రావడంలేదనీ, వెంటనే ఏదైనా సాయంచెయ్యమనీ వేడుకున్నాను. ఆ సమయంలో నన్ను తనింటికి తీసికెళ్ళలేననీ, కావలిస్తే హాస్పిటల్ వరకూ తీసి కెళ్ళి వదిలిపెడతాననీ చెప్పి, కారు వెనక్కి తిప్పి, ఇక్క డికి తీసుకువచ్చేడు. హాస్పిటల్ గేటు దగ్గిర వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోయేడు!"

"చిత్రమైన మనిషి! తన పేరుకూడా చెప్పలేదా?" అడిగేను.

తల అడ్డం తిప్పింది సుగంధి. "పేరు చెప్పేవాడైతే, నన్ను హాస్పిటల్లోకి తీసికెళ్ళి డాక్టర్ కప్పగించేవాడు. అటువంటప్పుడు నేను అతనికి ఎక్కడ దొరికానో చెప్ప వలసివస్తుందనీ, తన భార్య చాలా అనుమానపు మనిషనీ, గయ్యాళి రకమనీ, తనపేరూ, నేను తనకి ఏ రోడ్ మీద దొరికానో చెబితే, ఆ సంగతి తన భార్యకి తెలిస్తే అంత రాత్రివేళ తనా రోడ్ మీద దేనికి వెళ్ళవలసి వచ్చిందని రాద్ధాంతంచేసి నానా పెడుతుందనీ సంజాయిషీ చెప్పకున్నాడు!"

నవ్వుకున్నాను. పెళ్ళాం మంచిదికాదని ఆమె కళ్ళు గప్పి ఎవ్వరో ప్రియురాలిని కలుసుకోడానికి కార్లో ఆవేపు

వెళుతున్నాడు కాబోలతను. నా ఆలోచనకి బ్రేక్ వేస్తూ చెప్పింది సుగంధి. "అతను తన గురించి ఏమీ చెప్పలేక పోయినా, కాకతాళీయంగా అతనెవ్వరో, చిరునామా ఏమిటో నాకు తెలిసిపోయింది!"

"ఎలా?" ఆత్రంగా అడిగేను.

"నన్ను కార్లో కూర్చోబెట్టడానికి అతను ముందుకు వంగి, కారు తలుపు తెరుస్తున్నప్పుడు, కోటు జేబులోంచి అతని విజిటింగ్ కార్డు సీట్లో పడిపోయింది. నేను కారులో కూర్చోగానే తెల్లగా కాగితంలా కనిపించినదాన్ని అందుకుని, నా కణతలోంచి కారుతున్న రక్తాన్ని ఆపడానికి కణత దగ్గర అదిమి పట్టుకున్నాను. అతను నన్ను హాస్పిటల్ గేటుదగ్గిర వదిలి వెళ్ళిపోయేక చూసేను. ఎక్సైజ్ ఆఫీసర్, వినోద్‌కుమార్, హిల్ రోడ్, తిరువత్తియూర్ అని ఉంది. చదవగానే చించివేసేను.

క్షణం ఆగి చెప్పసాగింది. "మర్నాడు నా తండ్రి నంటూ ఓ వ్యక్తి హాస్పిటల్‌కి వచ్చేడు. అతను నిజంగా నా తండ్రి అవునో కాదో ఎంతకీ నాకు జ్ఞాపకంరాలేదు. మారు మాటాడకుండా, అతనివెంట హాస్పిటల్ బైటికి వచ్చేను. గేటుదగ్గిర ఆగివున్న కారులో కూర్చోగానే, అతను తినడానికి కొన్ని సేండ్‌విచెస్ ఇచ్చేడు నాకు. బాగా ఆకలిలో ఉండటంవల్ల కాదనకుండా తీసుకున్నాను. అవి తిన్న మరుక్షణం నాకళ్ళు బైర్లుకమ్మేయి. నాకు తెలీకుండానే, సీట్లో ఒరిగిపోయేను. కళ్ళు తెరిచి చూస్తే ఓ గదిలో బంధించబడున్నాను.

"నాకేమీ అర్థంకాలేదు. నిన్నరాత్రి హోటల్లోమీతో పోట్లాడిన బోడిగుండు రోజూ రెండుపూటల భోజనం తెచ్చిపెట్టేవాడు. నన్ను కారులో హాస్పిటల్ చేర్చిన వ్యక్తి ఎవ్వరో, అతని పేరేమిటో చెప్పమని నానా

హింసలు పెట్టేరు. వాళ్ళలా అతని గురించి ఆరాతీస్తుంటే నా కనుమానం వేసింది, నేను నిజంచెబితే వాళ్ళతన్ని చంపేస్తారని. అందుకే నోరు విప్పలేదు.

"చివరికి నిన్నరాత్రి ఆ బోడిగుండూ, చిన్నకంటీ నా గదిలోకి వచ్చి, నన్ను బ్రిడ్జి హోటల్‌కి తీసికెళ్తున్నామనీ అక్కడ ఆ వ్యక్తి ఉంటాడనీ, అతన్ని గురించి చూపెట్టాలనీ చెప్పి, నా కళ్ళకి గంతలుకట్టి, కారులో బ్రిడ్జిహోటల్ తీసికెళ్ళేరు. హోటల్లో అడుగు పెట్టగానే ఆరవ కేబిన్‌లో ఆ వ్యక్తి నాకు కనిపించేడు. సన్నగా, రివటలా ఉండే అతను ఆ రౌడీలతో ఎలా పోట్లాడతాడు? పాపం, వాళ్ళ ఒక్క పిడికిలి పోటుకే ప్రాణాలు వదులుతాడు. నాకు సాయంజేసిన వ్యక్తిని, ఆ కిరాతకులకి బలిపెట్టడం చాలా అన్యాయంగా తోచింది నాకు.

"అదే క్షణంలో నా దృష్టి మీమీద పడింది. హోటల్లో కూర్చున్న వాళ్ళందరికన్నా, మీరు చాలా పొడుగ్గా, బలిష్టంగా కనిపించేరు. ఆ రౌడీ లిద్దర్నీ మీరు సులువుగా చితగ్గొట్టగలరన్న ఆలోచన వచ్చింది నాలో. క్షణం ఆలస్యం చెయ్యకుండా మీ దగ్గరికివచ్చి మిమ్మల్ని చూపించేను వాళ్ళకి.

"మీరు వాళ్ళతో కలయబడుతున్నప్పుడు నేను పారిపోడానికి మంచి అవకాశం దొరికింది. జాగుచెయ్యకుండా బైటికి దౌడుతీసేను. ఒంట్లోవున్న శక్తికొద్దీ పరిగెత్తేను. అదృష్టవశాత్తూ ఓచోట పాడుపడ్డ ఇల్లొకటి కనిపించింది. రాత్రంతా అందులోనే గడిపేను. ఆకలి దహించి వెయ్యసాగింది. చేతిలో చిల్లికాని లేదు. ఏంచెయ్యాలి? పగలంతా అక్కడేవుండి, చీకటిపడ్డాక, తెగించి బైటికి వచ్చేను. వీధిలో నడుస్తుంటే ఆ రెడీమేడ్ షాప్ కనిపించింది. బ్రతకడానికి ఏదో ఒకటి చెయ్యాలిగా? పార్వ

తమ్మాళ్ నా పరిస్థితికి జాలిపడి ఉద్యోగం ఇచ్చింది..."

"నీ అదృష్టం బావుండి అన్నీ కలిసి వచ్చాయి. బిడ్డిజ హోటల్లో వాళ్ళకి నన్ను చూపించి చాలా మంచిపని చేశావ్!" అన్నాను సిగరెట్‌ని ఏష్‌ట్రేలో నొక్కుతూ.

"నా గురించి ఏవో వివరాలు సేకరించేనన్నారు? ఏమిటవి?" కుతూహలంగా అడిగింది సుగంధి.

"మీది క్రోవెలూర్! అక్కడ మీ స్వంత మేడవుంది. మీ నాన్నగారు రిటైర్డ్ తహసీల్దార్. పేరు భుజంగరావ్. నీకు సుఖమయి అనే చెల్లెలుండేది. ఈ నెల పదహారవ తేదీ రాత్రి నీవు లాయర్ రామారావ్ అనే వ్యక్తితో క్రోవెలూర్‌నించి బయలుదేరావు. దారిలో పెట్రోల్ బంక్ యజమానితో డాక్టర్ ముత్తురామన్ సేనిటోరియం ఎక్కడుందో వివరాలడిగి ముందుకు సాగేరు. తరువాత ఏం జరిగిందో తెలీదు...మీ కారు రోడ్డుపక్క అగాధంలో పడిపోయింది. లాయర్ రామారావ్ మరణించేడు..." నా మాట ఇంకా పూర్తికాలేదు.

సుగంధి చేత్తో నుదురు రాసుకుంటూ, "సేనిటోరియం సేనిటోరియం!" అని కలవరించసాగింది.

నా కనుబొమలు ముడివడ్డాయి. "బాగా ఆలోచించు తీవ్రంగా ఆలోచించి చెప్పు. నీవూ, లాయర్ అప్పుడు సేనిటోరియం దేనికి వెళుతున్నారు?" అడిగేను.

"సేనిటోరియం...ఆఁ! ఏదో జ్ఞాపకం వస్తోంది...సేనిటోరియం!" కళ్ళు చిట్లిస్తూ తీవ్రంగా యోచిస్తోంది సుగంధి.

"తొందరపడక! నింపాదిగా జ్ఞాపకం తెచ్చుకో. నేను వినోద్‌కుమార్ గురించి వాకబ్ చేస్తాను!" అంటూ లేచి ఫోన్ వేపు నడిచేను.

డైరెక్టరీ తిరగేసి చకచక స్థానిక ఫోన్ నెంబర్స్ చూడసాగేను. కనిపించింది. 8525 వినోద్‌కుమార్

నెంబర్.

టైం చూసేను. రాత్రి ఏడున్నర. వినోద్ కుమార్ ఆఫీస్ నించి ఇల్లు చేరిఉంటాడు.

ఫోన్ రింగ్ జేసి, రిసీవర్ అందుకున్నాను.

"ఎస్! వినోద్ కుమార్ స్పీకింగ్!"

నాలో ఉత్సాహం ఉరకలు వేసింది. "మద్రాసునించి మీ డియరెస్ట్ ఫ్రెండ్ ఒకరు మీతో కొన్ని విషయాలు చెప్పమని నన్ను పంపేరు. ఫోన్ సైడ్ వ్యూర్ హోటల్లో దిగేను. రూం నెంబర్ 23. దయచేసి వెంటనే రండి!" అన్నాను.

"ఏ ఫ్రెండ్?"

"సారీ! ఫోన్ లో ఏమీ చెప్పను!" అంటూ రిసీవర్ క్రెడిల్ చేసేను.

10

పావుగంట తరవాత తలుపుతట్టిన చప్పుడయింది!

నాకు తెలుసు. వినోద్ కుమార్ వచ్చివుంటాడు.

"గడియతీసివుంది రండి!" అన్నాను.

కిర్రుమంటూ తెరుచుకుంది తలుపు. అతనే! రాత్రి బిడిజ హోటల్లో ఆరవ కేబిన్ లో నేను చూసిన వ్యక్తి అతనే!

గదిలో అడుగుపెట్టిన వినోద్ కుమార్, సుగంధిని చూడ గానే ఉలిక్కిపడ్డాడు.

నన్ను పరీక్షగా చూసి, "ఆ రోజు బిడిజ హోటల్లో ఆ రౌడీలతో పోరాడింది మీ రేకదూ?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

తలూపేను. "ముందా తలుపు మూసి, ఇలా వచ్చి కూర్చోండి!" అన్నాను నవ్వుతూ.

వినోద్ కుమార్ తలుపు దగ్గరగా వేసివచ్చి సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

"మిమ్మల్ని పిలిపించడానికి ఫోన్లో అబద్ధం చెప్పినందుకు మన్నించాలి. నేను మద్రాసు క్రైంబ్రాంచి ఇన్ స్పెక్టర్ యుగంధరరెడ్డిని. కాకతాళీయంగా ఈ కేసులో ఇరుక్కున్నాను. ఇంతవరకూ అనేక వివరాలు సేకరించేను. ఇంకా ఎన్నో విషయాలు గుప్తంగా ఉన్నాయి. మీవల్ల కొన్ని తెలియవచ్చు. మీకు తెలిసినవన్నీ దయచేసి దాచకుండా చెప్పండి!" అన్నాను అతనికి సిగరెట్ ఆఫర్ చేస్తూ.

లైటర్తో సిగరెట్ కాల్చి అన్నాడు వినోద్ కుమార్. "మిమ్మల్ని నిన్న బ్లిడి హోటల్లో చూసినప్పుడే ఎక్కడో చూసినట్లు తోచింది. పేపర్లలో మీ గురించి చాలా చదివేను. ఇలా కలుసుకుంటానుకోలేదు!" ఆగి, క్షణం సుగంధని పరీక్షగా చూసి చెప్పసాగేడు.

"మీరు ఇన్ స్పెక్టర్ యుగంధరరెడ్డి అని తెలిసేక నాలో కొండంత ధైర్యం వచ్చింది. చెబుతాను. అంతా చెప్పేస్తాను. ఈ నెల పదహారవ తేది రాత్రి కోవెలూర్ రోడ్ మీద ఈ అమ్మాయి చిత్రమైన పరిస్థితిలో ఎదురు పడింది నాకు. అప్పుడా విషయాన్ని నేనంతగా కేర్ చెయ్యలేదు. కాని, ఈమెని ఇక్కడి హాస్పిటల్ గేటు దగ్గర వదలి వెళ్ళిన మర్నాటి ఉదయం పేపర్ చదివేక తెలిసింది అసలు సంగతి. ఈ అమ్మాయి ఏ చోటైతే నాకు దొరికిందో అక్కడే కారుతోసహా రోడ్ పక్క అగాధంలోపడి రామారావ్ అనే వ్యక్తి మరణించాడని.

"అంతేకిముందు అటువంటి పరిస్థితిలోనే సుఖమయి అనే అమ్మాయి కారు ఏక్సిడెంట్లో మరణించింది. నిజా

నికి ఆ అమ్మాయి ఎలా మరణించిందో నాకు తెలుసు! ఆమె కారు ఏక్సిడెంట్‌లో చావలేదు. అదేరోజు ఉదయం కారులో ఒంటరిగా డాక్టర్ ముత్తురామన్ సేనిటోరియంకి వచ్చిందిట. తన కింకా పెళ్ళికాలేదనీ, ఓ మోసగాడి కామానికి బలయ్యాననీ, నెల తప్పిందనీ,ఎంతడబ్బైనాసరే తనకి ఎబార్షన్ చేసి ఆ కడుపు పోగొట్టమనీ వేడుకుందిట.

"ఆ సేనిటోరియంకి అటువంటి కేసులే వస్తాయి. డాక్టర్ ముత్తురామన్ అటువంటి పేషంట్ల దగ్గర వేలకివేలు గుంజి గుప్తంగా ఎబార్షన్స్ చేసి పంపిస్తాడు. ఆ అపరేషన్‌లో పేషంట్ బ్లడ్ ప్రెషర్ కండిషన్‌లో లేకుంటే పేషంట్ మరణించే ప్రమాదముంటుంది. సుఖమయి విషయంలో సరిగ్గా అదే జరిగింది. ఆపరేషన్ సగంలో వుండగానే మరణించింది.

"ముత్తురామన్ చట్టం కన్నుగప్పడానికి ఏక్సిడెంట్ సృష్టించేడు. సుఖమయి వచ్చిన కార్లోనే ఆమె శవాన్ని పడుకోబెట్టి, కారు కోవెలూర్ రోడ్డుమీదకి తెచ్చి, అగాధంలోకి తోయించేడు. బ్రిడ్జి హోటల్లో మీతో పోట్లాడిన బోడిగుండూ, గున్నఏనుగూ అతని మనుషులే!"

"ఈ విషయాలన్నీ మీ కెలా తెలిసింది?" ఆశ్చర్యంగా అడిగేను.

వినోద్‌కుమార్ చెప్పడానికి కాసేపు తటపటాయించేడు. తరవాత నవ్వి అన్నాడు- "చల్లకి వచ్చి ముంత దాచడం దేనికి? చెబుతాను! ఆ సేనిటోరియంలోనే పనిజేస్తున్న గ్లోరియా అనే నర్స్ నా డియరెస్ట్ ఫ్రెండ్! ఐమీన్..."

నవ్వుతూ తలూపేను అర్థమైనట్టు!

"ఆమె ద్వారా తెలిసింది అసలు సంగతి. సుఖమయి కారు ఏక్సిడెంట్‌లో మరణించినట్టు పేపర్లో వచ్చిన రోజు, తాగిన మైకంలో ఆ రహస్యం చెప్పింది నాకు. ఈ

అమ్మాయీ, లాయర్ రామారావ్ అటువంటి ఏక్సిడెంట్ కే గురికావడంతో నాలో ఒక ఆలోచన వచ్చింది. ఈ అమ్మాయి కూడా అటువంటి కేసు విషయంలోనే డాక్టర్ ముత్తురామన్ని కలుసుకునుంటుందనీ, లేదా లాయర్ రామారావ్ కి ఆ సేనిటోరియం విషయంలో అనుమానం వచ్చి ఈ అమ్మాయిని వెంటపెట్టుకుని దర్యాప్తు జరపడానికి డాక్టర్ ముత్తురామన్ని కలుసుకునుంటాడనీ, ముత్తురామన్ కి వీళ్ళమీద అనుమానం వేసి, వీళ్ళని చంపడానికి కారు ఏక్సిడెంట్ సృష్టించి ఉంటాడనీ, అదృష్టవశాత్తూ ఈమె బ్రతికి బయటపడుతుందనీ ఊహించి, డాక్టర్ ముత్తురామన్ కి ఫోన్ చేసేను!''

''ఏమని?''

''నాకు సేనిటోరియంలో జరుగుతున్న రహస్యాలు తెలిసిపోయేయనీ, అంతేకాదు సుఖమయి ఎలా మరణించిందో కూడా తెలుసుననీ, ఈ నెల పదహారవ తేదీ శనివారం రాత్రి లాయర్ రామారావ్ ఎలా చంపబడ్డాడో కూడా తెలుసుననీ, నా నోరు మూయించాలంటే పదివేల రొఖ్ఖం ముట్టజెప్పాలనీ బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తూ బెదిరించేను.

''ముత్తురామన్ కాసేపు మౌనం వహించి అడిగేడు డబ్బు ఎక్కడ ముట్టజెప్పాలని.''

''దాంతో నా గెస్ సరైనదేనని రూఢిపరచుకున్నాను. డబ్బు ఓ పేకట్ లో చుట్టి, సాయంత్రం సరిగ్గా ఏడు గంటలకి హోటల్ ఓడిజికి రావాలనీ, అక్కడ నెంబర్ త్రీ కేబిన్ లో టేబిల్ కింద పేకెట్ ని టేప్ తో అతికించి వెళ్ళిపోవాలనీ, నేను అక్కడే ఎక్కడో ఉండి వాళ్ళ చర్యలు గమనిస్తుంటాననీ చెప్పేను. ముత్తురామన్ వెంటనే ఒప్పుకున్నాడు.

ఆ రాత్రి ఆరున్నరకే బ్రిడ్జి హోటల్ చేరుకున్నాను. ఏడుకి పదిహేను నిమిషాలుందనగా, మీరు పైనించి కిందకి వచ్చేరు. క్షణం నన్ను పరీక్షగా చూసి, వెళ్ళి ఓ టేబిల్ ముందు కూర్చున్నారు. నేను ఆరవ కేబిన్‌లో కూర్చుని అంతా గమనిస్తూనే ఉన్నాను.

"సరిగ్గా ఏడుగంటలకి ఈ అమ్మాయి ఆ రౌడీలతో అడుగుపెట్టింది. ఈమెని వాళ్ళవెంట చూడగానే నా పై ప్రాణాలు పైపోయేయి. ఆ రాత్రి ఈమెని కార్లో హాస్పిటల్ దగ్గిర వదిలి వెళ్ళిన వ్యక్తీ, తనని బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్న వ్యక్తీ ఒక్కరేనని డాక్టర్ ముత్తురామన్ ఊహించి ఉంటాడు. బ్రిడ్జి హోటల్లో నేను ఎలాగూ ఉంటానని ఫోన్లో చెప్పాను కనక, నన్ను గుర్తుపట్టడానికి వాళ్ళ మనుషులచేత ఈమెని పంపేడు. కానీ, ఈమె వాళ్ళకి నన్ను చూపించకుండా సరాసరి మీ దగ్గరకెళ్ళి మిమ్మల్ని చూపెట్టేసరికి నిర్ఘాంతపోయేను..." వినోద్ కుమార్ మాట ఇంకా పూర్తికాలేదు.

ఉన్నట్టుండి తలపట్టుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడవసాగింది సుగంధి.

"ఏమిటమ్మా? ఏంజరిగింది?" ఖంగారుగా అడిగేను.

సుగంధి వెంటనే మాట్లాడలేకపోయింది. తరవాత తలెత్తి చెప్పసాగింది.

"ఇన్‌స్పెక్టర్ గారూ! నాకు జ్ఞాపకం వస్తోంది! అంతా జ్ఞాపకం వస్తోంది. నా చెల్లి సుషమయి ఈ ఊళ్ళో ఉన్న తన స్నేహితురాలు లలిత ఇంటికి వెళుతున్నానని చెప్పి, ఒంటరిగా వెళ్ళిన మరుసటిరోజు హఠాత్తుగా ఆమె కారు ఏక్సిడెంట్‌లో మరణించినట్టు తెలిసింది మాకు. మావాళ్ళు పిచ్చివాళ్ళమైపోయాం!

"సుషమయి మరణించిన ఎనిమిది రోజుల తరవాత

తెలిసింది నాకు అసలు సంగతి. సుఖమయి బట్టల బీరువా సర్దుతున్నప్పుడు ఆమె డైరీ దొరికింది. చదివి విషయాలన్నీ గ్రహించేను. తనకాలేజీలో చదువుతున్న వరప్రసాద్ అనే అబ్బాయిని ప్రేమించినట్టూ,తొందరపడి ఒకరోజు కాలుజారినట్టూ, తనకి నెలతప్పినట్టూ, తన వాళ్ళని పెళ్ళికి ఒప్పించడానికి వరప్రసాద్ వాళ్ళ ఊరు వెళ్ళినట్టూ, అంతా ఉంది అందులో. వాళ్ళ ఊరినించి వరప్రసాద్ రాసిన ఉత్తరం కూడా డైరీలోనే ఉంది.

తమ పెళ్ళికి వాళ్ళ నాన్న ఒప్పుకోలేదనీ, ఆత్మహత్య జేసుకుంటానని బెదిరించేడనీ, తను పెద్ద చిక్కుల్లో ఇరుక్కున్నాననీ, ఎక్కడికైనా వెళ్ళి ఎబార్షన్ చేయించుకోమనీ రాసేడు రాస్కెల్! డైరీ చివరి పేజీలు చదివేక తెలిసింది సుఖమయి లలిత ఇంటికి వెళుతున్నానని అబద్ధం చెప్పి, డాక్టర్ ముత్తురామన్ సేనిటోరియంకి ఎబార్షన్ కోసం వెళ్ళిందని.

కానీ, ఆ రోజు సుఖమయి, కార్లో ఉదయం పది గంటలకి కోవెలూర్ నించి బైలుదేరింది. ఆమె కారు ఏక్సిడెంట్ అర్ధరాత్రి జరిగినట్టు తెలిసింది. కోవెలూర్ నించి తిరువత్తియూర్ చేరడానికి గంటకూడా పట్టదు. ఆలోచిస్తే నాకేదో అనుమానం కలిగింది. నా స్నేహితుడైన లాయర్ రామారావ్ ని కలుసుకుని, విషయాలన్నీ పూసగుచ్చినట్టు చెప్పేను. సేనిటోరియం కెళ్ళి ఎంక్వైరీ చేద్దామన్నాడతను.

"నాన్నకి మామయ్య ఊరు వెళుతున్నానని చెప్పి యిద్దరం కార్లో బైలుదేరాం! దార్లో ఓ పెట్రోల్ బంక్ దగ్గిర కారాపి, సేనిటోరియంకి దారి కనుక్కున్నాడు రామారావ్. సేనిటోరియం చేరగానే, ముత్తురామన్ని సుఖమయి గురించి అడిగేము. మేముచేసిన పొరపాటు

అదే. ముత్తురామన్ వెంటనే గ్రహించేడు మాకు సుఖమయి ఏక్సిడెంట్ విషయంలో అనుమానం కలిగించవని, ఎంక్వైరీ జేస్తున్నామని. మమ్మల్ని గదిలో కూర్చోబెట్టి బైటి కెళ్ళేడు.

“అంతే! అతనికి బదులుగా ఆ బోడిగుండూ, చిన్న తంబీ చేతుల్లో ఇనుప కడ్డీలు పట్టుకుని, గదిలోకి వచ్చేరు. మేము పరిస్థితి గ్రహించేలోగా, కణతలమీద మెరుపు దెబ్బలు కొట్టేరు. అంతే! తరవాత ఏం జరిగిందో నాకు తెలీదు. కళ్ళు తెరిచి చూస్తే అర్ధరాత్రి చీకట్లో రోడ్ పక్కగా పెద్దరాతి బండమీద పడున్నాను!”

కేసు పూర్తిగా విడిపోయింది! కోవెలూర్‌లో వరప్రసాద్‌తో మాట్లాడుతున్నప్పుడు నాలో మెరుపులా మెరిసిన ఆలోచన అదే! సేనిటోరియం!! “ఆ సేనిటోరియంలో అన్ని అక్రమాలు జరుగుతున్నా, స్థానిక పోలీసులు ఏం జేస్తున్నట్టు?” అడిగేను వినోద్‌కుమార్ని.

పకపక నవ్వేడతను. “మీకు అసలు విషయమే చెప్పడం మరిచేను ఇన్‌స్పెక్టర్! ఇక్కడి పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ గణేశన్ ఎవ్వరనుకున్నారు? డాక్టర్ ముత్తురామన్ బావమరిది. వాళ్ళిద్దరూ కలసి కట్టుగా ఈ వ్యవహారం నడుపుతున్నారు!”

నిర్ఘాంతబోయేను! చట్టాన్ని కాపాడవలసిన పోలీస్ ఆఫీసర్ నేరస్థుడితో చేతులు కలపడమా? వెంటనే మద్రాసుకి ఫోన్ జేసి, స్పెషల్ స్క్వాడ్‌ని పిలిపించాలి. రాస్కెల్స్‌ని మక్కెలు విరగదన్ని అరెస్ట్ జేసి తీసికెళ్ళాలి.

వినోద్‌కుమార్ ఇంకా ఏదో చెప్పబోయేడు. సరిగ్గా అదే సమయంలో గది తలుపు కిర్రుమంటూ తెరుచుకుంది!

తలుపువేపు చూసి ముగ్గురం ఉలిక్కిపడ్డాం! ఇన్

స్పెక్టర్ గణేశన్! చాలా నింపాదిగా గదిలో అడుగు పెట్టేడు. కుడిచేతిలో నల్లగా నిగనిగ మెరుస్తోంది పిస్తోలు. అతని వెనకే బిడ్డి హోటల్లో నాతో స్టంట్ చేసిన చిన్నతంబి గదిలోకి వచ్చి, తలుపుమూసి వెనుదిరిగేడు. లైటు కాంతిలో తళుక్కుమంది పిస్తోలు. సోఫాలోంచి మెరుపులా లేవబోయేను.

"డోంట్ మూవ్!" అరిచేడు గణేశన్.

ఆగిపోయేను!

"పిచ్చివేషాలు వేస్తే కుక్కని చంపినట్టు చంపేస్తాను! ముగ్గురూ లేవండి. లేవండి!" గణేశన్ కంఠం కర్కశంగా ఉంది.

తొందరపడకూడదు. సుగంధినీ, వినోద్‌కుమార్ని లేవమన్నట్టు సైగచేసి సోఫాలోంచి లేచేను. సుగంధి బెదిరిన లేడిలా ఉంది. వినోద్‌కుమార్ చమటతో తడిసిపోతున్నాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ గణేశన్ మమ్మల్ని పరీక్షగా చూసి నవ్వేడు. "మిస్టర్ యుగంధరరెడ్డి! నిజంగా అఖండుడివి. కాకతాళీయంగానే ఐనా, మా రహస్యాలు పూర్తిగా తెలుసుకున్నావ్! నీవు ప్రాణాలతో బైటపడడం, మా కెంత ప్రమాదమో మాకంటే నీకే ఎక్కువ తెలుసు..."

నా బుర్ర చురుగ్గా పనిచెయ్యసాగింది. నేనొక్కణ్ణే గనక ఉండివుంటే ఈపాటికి తెగించేవాణ్ణి. నాతోబాటు సుగంధీ, వినోద్‌కుమార్ ఉన్నారు. ఈ పరిస్థితిలో నేను తిరగబడితే వాళ్ళు నిస్సందేహంగా కాల్చేస్తారు. సమయం అనుకూలించేవరకూ వాళ్ళని మాటల్లో దింపాలి.

చిన్నగా నవ్వి అన్నాను. "ఇన్‌స్పెక్టర్ గణేశన్! మమ్మల్ని చంపి నీవు ఎలా తప్పుకోగలవు? నువ్వు నా గదికి వచ్చినట్టు హోటల్ వాళ్ళు చూసి ఉంటారు. నువ్వు

వచ్చేక మూడు హత్యలు జరిగితే ఎవ్వరికైనా అనుమానం వస్తుంది. ఈ హోటల్ గదిలో మిమ్మల్ని చంపడం నీకెంత ప్రమాదమో వేరే చెప్పనవసరంలేదు!'' అన్నాను.

పకపక నవ్వేడు గణేశన్. "నేనంత తెలివి తక్కువ దద్దమ్మని కాను. నిక్షేపంగా మిమ్మల్ని ఇక్కడే చంపి, అటు ప్రభుత్వాన్నీ, ఇటు ప్రజల్నీ ఎలా పల్టీకొట్టిస్తానో విను. ముందు చిన్నతంబి నిన్నూ, సుగంధినీ కాల్చేస్తాడు. నేను నా పిస్తోలుతో వినోద్‌కుమార్ని షూట్ జేస్తాను. తరవాత చిన్నతంబి తన పిస్తోలుమీద తన వేలిముద్రలు లేకుండా క్లీన్ జేసి వినోద్‌కుమార్ శవం చేతిలో పెడతాడు.

"తరవాత నేను ప్రభుత్వానికి ఏంచెబుతానో తెలుసా? హత్యలు జరక్కముందు నీవు నా సహాయం అరిస్తూ ఫోన్ జేసేవనీ, వెంటనే నేను బైలుదేరి వచ్చేననీ, అప్పటికే ఆలస్యం జరిగిపోయిందనీ, నిన్నూ, ఈ అమ్మాయినీ వినోద్ కుమార్ చంపేసేడనీ, వినోద్‌కుమార్ ఒక బ్లాక్ మెయిలర్ అనీ, అతను తన రహస్యాలు కనుక్కున్న నిన్ను చంపడానికే ఇక్కడికి వచ్చేడనీ, గదిలోకి వచ్చిన నా మీద కూడా పిస్తోలు పేల్చేడనీ, నా ప్రాణాలు కాపాడుకోడానికి నేనతన్ని షూట్ జేసేననీ పై ఆఫీసర్లకి రిపోర్ట్ ఇస్తాను.

"ఇప్పుడు చెప్పూ! నా ప్లాన్‌లో ఏవైనా లోపాలున్నాయా? బ్రహ్మదేవుడు కూడా కనిపెట్టగలడా?''

బ్రహ్మాండంగా అల్లేడు ప్లాన్! ఇంక ఎక్కువసేపు కాచుకోడు. మమ్మల్ని చంపేస్తాడు. చట్టాని కందకుండా సులువుగా తప్పుకుంటాడు. ప్రభుత్వం ఉప్పుతింటూ ప్రభుత్వానికే క్షమించరాని ద్రోహం జేస్తున్న ఓ కిరా

తనడి చేతిలో, నా చావు రాసిపెట్టి ఉందే అన్న దిగులు పట్టుకుంది. అటో, ఇటో చివరి ప్రయత్నంగా ఏదో చెయ్యాలి. తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాను.

"ఆలస్యం చెయ్యకండి బాస్! వీడు జిత్తులమారి నక్క!" అంటున్నాడు చిన్నతంబి.

"ఊం! కాల్చెయ్!" ఆజ్ఞాపించేడు గణేశన్.

చిన్నతంబి పిస్తోలు షేక్ కాకుండా రెండు చేతులతో పట్టుకుని మావేపు గురిపెట్టేడు. అంతే_ "ధాం! ధాం!" రెండుసార్లు పేలింది పిస్తోలు.

గుండు నా గుండెలో దిగిందే అనుకున్నాను. కాని, గణేశన్, చిన్నతంబీ గావుకేకలు పెడుతూ కింద పడిపోడంతో నివ్వెరబోయి, వెనుదిరిగి చూసేను.

కిటికీ అవతల నా అసిస్టెంట్ రాజారావ్! అతని, చేతిలో పొగలు కక్కుతున్న రివాల్వర్! నా కళ్ళని నేను నమ్మలేకపోయేను. నవ్వుతూ కిటికీగుండా లోనికి దూకేడు రాజారావ్.

"సమయానికి నీవు రాకుంటే ఈ పాటికి మేం వైకుంఠంలో ఉండేవాళ్ళం!" అన్నాను నిట్టూరుస్తూ.

ఇన్స్పెక్టర్ గణేశన్, చిన్నతంబీ కింద నెప్పికి గిలగిల తన్నుకుంటున్నారు.

రాజారావ్ కాల్చిన గుళ్ళు వాళ్ళ భుజాల్లో కాపరం పెట్టేయి. వాళ్ళ పిస్టల్స్ ఎగిరి దూరంగా పడ్డాయి!

"మనకి భగవంతుడి మద్దతు ఉంది సార్! మీ ఫోన్ కాల్ అందగానే మద్రాసునించి మోటర్ బైక్ మీద బైలుదేరేను. హోటల్ చేరగానే సరాసరి మీ గదికి వచ్చేను. తలుపు మూసివుంది. లోపలి మాటలు విని గ్రహించేను

పరిస్థితి సీరియస్‌గా ఉందని.క్షణం ఆలస్యం జెయ్యకుండా హోటల్ బైటికెళ్ళి, వాటర్ పైప్ ద్వారా మీ గది కిటికీ చేరుకున్నాను!" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ రాజారావ్ నవ్వుతూ.

"వెరీగుడ్ మైబాయ్! వెంటనే స్థానిక హాస్పిటల్‌కీ, మద్రాసు పోలీస్ హెడ్‌క్వార్టర్స్‌కీ ఫోన్ చెయ్యి!" అన్నాను ఆప్యాయంగా అతని భుజం తడుతూ.

—: ఐ పో యిం ది :—